

Filius Orionis

Soutěžící č. 7 v Sedmiboji 2008

Výsledky:

Celkový výsledek: **2. místo** (249 hvězd)

1. úkol	4. místo
2. úkol	1. místo
3. úkol	1. místo
4. úkol	4. místo
5. úkol	5. místo
6. úkol	4. místo
7. úkol	2. místo

Vypracování úkolů:

(Původní zadání úkolů se nedochovala, jsou psána vlastními slovy.)

<u>1. úkol.....</u>	<u>2</u>
<u>2. úkol.....</u>	<u>6</u>
<u>3. úkol.....</u>	<u>19</u>
<u>4. úkol.....</u>	<u>24</u>
<u>5. úkol.....</u>	<u>34</u>
<u>6. úkol.....</u>	<u>44</u>
<u>7. úkol.....</u>	<u>52</u>

1. úkol

Napsat povídku, kde bude hlavním hrdinou lord Vetinari – jedna z hlavních postav série knih o Zeměploše.

O mimovi, který ukazoval příliš hlasitě

V patricijském paláci se nedělo nic zvláštního. Vetinari byl absolutně zabrán do Mozartova Requiem, s maximálním zaujetím převracel stránku po stránce a byl (ostatně jako vždy) v absolutním klidu. Z toho jej nemohl vytrhnout ani zbědovaný mim, kterého právě přivedla palácová garda. Vetinari si ho přeměřil přísným pohledem od hlavy až k patě - ovšem když překonal devadesátý centimetr svého zběžného studia, byl už definitivně rozhodnutý. Zbývajících pětasedmdesát centimetrů, které byly naplněny ohavnou, snad kdysi bílou látkou, korunovanou přibližně dvěma centimetry nechutně špinavých nohou, jeho rozhodnutí pouze utvrdilo. Potom se znovu zastavil u jeho očí, v nichž se neskrývalo nic jiného než strach a zoufalství.

"Ještě moment... prohlásil, když jeden ze stráží odběhnul, aby odsunul z podlahy obrovský poklop, "...máme tu jednu nevyřešenou věc.

Mimovi se v očích objevil záblesk naděje, který však Vetinari jedním pohledem dokázal uhasit, stejně, jako tázavý výraz v očích strážce. Při tomto pohledu si však Vetinari všiml jisté podobnosti mezi mimem, který stál před ním, a jiným mimem, který za ním chodil ve vzpomínkách z místa na místo již několik desítek let. Ale to už přeci bylo dávno...

...

Patnáctiletý Vetinari seděl u svého pracovního stolu na koleji Cechu vrahů, vedle na posteli měl položeny právě zakoupené učebnice a zběžně jimi listoval. Již se nemohl dočkat zítřejší výuky, vždyť probíraná látka vypadala tak zajímavě! Během listování v učebnicích se zastavil u obrazové části příručky "Masovým vrahem snadno a rychle" a se zájmem si prohlížel nákrasy různých technik, které kniha doporučovala pro odstranění většího počtu lidí. Pro začínajícího vraha byly však tyto nákrasy nesrozumitelné, a proto Vetinari knihu zavřel a odložil: "Kéž by tu už byl zítřek! První hodina!", pomyslel si a vroucně pohlédl na svou zbrusu novou školní tašku, po okraj nacpanou noži všech velikostí a tvarů a také jednou dokonalou bambitkou po dědečkovi. "Třeba pro nás budou mít vyučující nachystané malé překvapení v podobě praktické ukázky vraždy toho nejtupohlavějšího uchazeče o studium..." "KŘUP, KŘŘUP..." vytrhl Vetinariho ze zamyšlení podivný zvuk. "KŘUP..." Zdálo se, že vychází zvenku. Vetinari napnul uši, ale už nezaslechl nic. Byl si však absolutně jistý, že tyto zvuky nebyly žádným preludem. Vstal a vyhlédl z okna, venku však uviděl jen pouliční lampu, která matně osvětlovala vše ostatní. A to všechno ostatní se zdálo být v naprostém pořádku. Po chvíli čekání okno zavřel a šel spát.

Příští den si Vetinari na záhadné zvuky už vůbec nevpomněl. Popravdě řečeno, z předcházejícího dne si nevybavoval téměř nic, protože veškeré vzpomínky a myšlenky mu z hlavy vytlačily zážitky z jeho prvního dne ve škole. Pořád si musel v hlavě přehrávat první hodinu, kdy se konečně setkal se svými spolužáky. Jeho dojmy z nich byly rozporuplné... Zkrátka mu nepřípadali hodní studia v Cechu vrahů. "Nu," uzavřel to nakonec, "vlastně je to

tak možná i lepší. Alespoň mě nebudou rušit od studia. A když budou, tak je zkrátka ke studiu využiji. I oni se jistě něco přiučí."

Myšlenky na své přibržděné hromotlucké spolužáky zahnal lehkým protřepáním hlavy. Teď na to přece nemá čas! Musí vypracovat svůj první domácí úkol! Nadšen si připravil sešit (v působivém černém obalu), opatřený nápisem "Úkladné vraždy - DÚ", a začel se do brožurky "Předlohy pro vraždy ze zálohy". Do čtení se zabral tak hluboce, že ztratil pojem o čase. Zrovna byl začtený do nákresu, kde byl vyobrazen muž s černou punčochou na obličejí bodajíc meč do zad jisté ženštině. To, že z ní na dalším obrázku meč zůstane trčet, se však Vetinari již nedozvěděl, neboť ho od studia vyrušilo ono známé "KŘUP. KŘUP, KŘUP, KŘUP..." vycházející zvenku. Vetinari nemeškal, okno téměř rozrazil a podíval se pod sebe. Nikde nezahlédl ani živou duši, možná jen nějakou mrtvou na hřbitově, který se rozkládal naproti ubytovně (což bylo mimochodem velmi praktické), přehlédl. Ještě jednou se rozhlédl kolem, pak to vzal znovu kolem dokola, potom rezignoval a šel se znovu zahloubat do nových učebnic.

Následující dny probíhaly podle podobného scénáře. Většinu dne zabrala vysilující výuka, zbytek dne a část noci patřila právě tak vysilující přípravě na ni. A do toho všeho se ještě v nočních hodinách přidávalo záhadné křupání. Když Vetinari vyhlédl z okna, neviděl nikdy nic, a to ani když se z něj skutečně vyklonil, až málem spadnul dolů. Dalekohled také nezabíral. A navíc, to křupání bylo vyloženě příšerné a nedalo se nijak zastavit. A to ticho milujícího Havelocka neskutečně ničilo.

Vše se změnilo přibližně po týdnu. Ve škole totiž po sedmi dnech teorie čekalo na Vetinariho sedm dní praxe. Hned první den nového týdne se studenti dozvěděli o příjemném překvapení: Konečně šlo do tuhého!

A to doslova. V hodině si sice předváděli vraždy jen na maketách, zato první domácí úkol byl už jaksepatří záživný: "Váš první domácí úkol bude jednoduchý. Spáchejte vraždu. Kdo chce dostat dobrou známku, nesmí porušit ani jednu zásadu vrahova patera. A následně o tom napište krátkou (ale ne příliš) esej.

Vetinari vzal do ruky užitečný tahák a začal si jednotlivé zásady polohlasně opakovat:

- 1) Nevraždi bez důvodu.
- 2) Nevraždi rozrušený. Před každou vraždou napočítej do deseti.
- 3) Neměj výčitky svědomí.
- 4) Bez vážného důvodu nevráždí otce svého ni matku svou.
- 5) Zlikviduj po sobě stopy, mrtvolu a případně i svědky vraždy.

Ačkoliv bylo na vypracování domácího úkolu času dost, rozhodl se Vetinari začít ihned. Přeci to potom nebude honit na poslední chvíli! Byl totiž poučen ze své předchozí zkušenosti, kdy pojednání o škorpióním jedu škrábal doslova za pět minut dvanáct... A neměl to nejlepší ze třídy!

Následující večer si rezervoval pro výběr oběti. V tom totiž ještě jasno neměl. Posadil se ke svému pracovnímu stolu a začal přemýšlet, když náhle zaslechl podivný známý zvuk a dostal všeřešící nápad. Opatrně vstal a ještě opatrněji začal otevírat okno tak, aby ani jednou nezavržalo. A vskutku, nezavržalo ani jednou, nicméně při vší opatrnosti Vetinari zapomněl na to, že jeho okno zkrásluje zbrusu nový truhlík s květinami (respektive s hlínou a něčím, co květiny velmi vzdáleně připomínalo), co mu poslala maminka. Když si vzpomněl, bylo již pozdě, truhlík s hlasitým rámusem dopadl dolů na kamennou podlahu, kde se roztříštil. A v tom se to stalo. Zpoza koruny stromu vyběhla postava s bílou tváří, oděná v pytlovitý oděv -

a se zájmem se běžela podívat, co to udělalo takový hluk.

"Mim! , zamumlal si pro sebe Vetinari. To ale nebyla úplně pravda, jednalo se totiž o mimku. To však na první pohled z takové výšky rozezná skutečně jen málokdo. Kdyby byl ovšem Vetinari důkladnější, možná by si v průzoru z větví všimnul i jiné postavy - tentokrát již opravdového mima se vším všudy, který každý večer využíval k tomu, aby mohl své družce vyznávat lásku pod tímto romanticky rozkvetlým stromem. Vetinari ale viděl jen mimku. Rychle zaběhl pro bambitku po dědečkovi a začal počítat. Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset... PRÁSK! Střela neminula, druhé pravidlo patera bylo dodrženo a mimka se skácela k zemi jako podřátá.

Vetinarimu následně na mysl vběhl závěrečný bod patera a honem odběhl do zahrady, aby mrtvolu odklidil. Zatímco poklidně scházel po schodech na koleji (mrtvola přeci neutěče), zastavil ho jeho spolužák (pochopitelně ten nejtupohlavější) a chtěl se s ním dát do řeči. Vetinari se ho pokusil odbýt co nejrychleji, protože přeci jen měl ještě něco na práci a navíc - ty řeči se nedaly poslouchat - ale nešlo to. Když ho konečně setřásl a vběhl do zahrady, aby odklidil mrtvolu, nevěřil vlastním očím! Tělo bylo pryč!

Vetinari sotva mohl tušit, že mrtvolu odtáhl její partner na blízký hřbitov, aby se s ní mohl co nejdůstojněji rozloučit, a proto došel k závěru, že svou práci nevykonal dostatečně důkladně. To pochopitelně nemohl nechat jen tak!

Vtom si všimnul na zemi podivných krvavých stop, jako by se snad mrtvola někam odvalila! Vetinari tyto stopy následoval, aby mohl své dílo dokonat a vyzkoumat, co udělal špatně. Ale o tomto faux-pas se samozřejmě v eseji zmiňovat nehodlal.

Došel až ke hřbitovní brance, ale procházet se mezi hroby se mu v tuto noční hodinu vážně nechtělo. Zničehonic si vzpomněl na poučku z "Vražedných úskalí , kterou nedávno četl a která se do téhle situace rozhodně hodila: "Pokud cítíte, že víte, kam máte jít, následujte svoji intuici. To sice Vetinari necítil, ale zato cítil, že ví až moc dobře, kam jít nemá. Dal se tedy na druhou stranu, párkrát zahnul... Až se najednou ocitl ve slepé uličce. Vetinari se nevzdával. "Pokud se ukáže, že intuice byla klamná, nevzdávejte to. Vraťte se na místo, kde jste ji poprvé poslechli, a dejte se jinudy. , říkala přece příručka. Po chvíli se udýchaný Vetinari ocitl znovu u hřbitovní branky. Ať chtěl, nebo ne, měl-li svůj úkol dokonat, musel na hřbitov. Zhluboka se nadechl a vstoupil, udělal pár kroků a... A pak to spatřil! Tam, nedaleko od něj, klečela u hrobu mrtvola, kterou před chvílí zabil! Mělo to ale jeden háček, ta mrtvola byla až příliš živá. Vetinari neměl nejmenší tušení, že se jedná o mima, kterého dosud neviděl a který truchlí nad ztrátou své milé, již právě pohřbil. Vetinari si oprávněně myslel, že se jedná o nějaký přelud jeho unavené mysli. Anebo snad o přízrak. Na úvahy ale neměl čas, ten přelud nepřelud ho právě zpozoroval a s vyděšeným výrazem se před ním dal na útěk. Proč, to je nasnadě, ona taková zbraň v ruce do nočního úboru oblečeného vraha nevzbuzuje zrovna důvěru, nýbrž spíše vzbouzí pud sebezáchovy. A tak vážně není divu, že mim nasadil přímo ďábelské tempo.

Vetinari si ale umínil, že jej dožene a vydal se ho pronásledovat, jak nejrychleji mohl (v těch bačkorách to ale šlo pochopitelně docela těžko).

Vyděšený mim běžel, co jen mohl, a přitom ještě stihl volat pantomimou o pomoc. "KŘUP, KŘUP, KŘUP . A tak si mohl Vetinari svůj oblíbený zvuk vychutnat s ještě větší intenzitou než obvykle. Nemohl se však zkusit znovu pomstít, jelikož mim byl až příliš daleko a jeho stará dobrá bambitka neměla zas až takový dostřel (ale stejně by podle Vetinariho bylo zbytečné střílet do někoho, koho kulka do zad neusmrtí, hotové plýtvání náboji!). Naposledy Vetinari

mima viděl, jak vbíhá do Ankh-Morporkských kanálů. Vetinari vběhnul do labyrintu, který podzemní chodby tvořily, také, ale brzy zjistil, že je bez sebemenší šance mima chytit. Spíš by našel kulku zahrabanou v hromadě hlíny na dně řeky Ankhu, než mima v bludišti podzemních chodeb.

Po chvíli hledání vzdal a vracel se domů. Cestou si umiňoval, že si nedá pokoj, dokud mima s křupajícími klouby nedostihne... Bohužel však nikdy nepřišel na to, že jak tak mim běžel, zakopnul, rozbil si hlavu a utopil se ve špinavých vodách městské kanalizace... A to prosím necelou hodinu poté, co Vetinari svoje pátrání vzdal...

Protože to však nevěděl, jeho mysl se neustále zaobírala tím, že přeci nemůže dopustit to, aby po Zeměploše chodil někdo, kdo přežil jeho výstřel!

Bude ho hledat třeba celý život...

Horší to ale bude s domácím úkolem... Asi ho bude muset od někoho opsat...

...

Vetinari sebou cukl, zahnal ošklivou vzpomínku z dávných časů a nyní zbývalo už jen jediné. Přistoupil k mimovi a polohlasem, tak, aby ho nikdo z palácové gardy neslyšel, se zeptal: "Kde se skrývá mim s křupajícími klouby?"

Mim začal horečnatě krčit rameny, rozhazovat rukama a vyvalovat oči. Vetinari výhružně vztyčil ukazovák (nejspíš proto, aby mohl mimovi zamáčknout oči zpátky do důlků), zaujatě sledoval mimovy pohyby a po chvílce podstoupil o dva kroky dozadu. Pak téměř slavnostně pronesl: "Konečně... Konečně můžete otevřít jámu."

Po těchto slovech stráž odvalila obrovský kruhový poklop a celou místnost zaplnilo tiché nepříjemné cvakání. "Uvažte ho za nohy... A rychle, vypadáte, jako kdybyste to dělali poprvé!" zvýšil Patricij hlas.

Vetinari zavřel oči, náhle ho opět přepadla příšerná vzpomínka - vzpomínka na doby, kdy ještě míval výčitky svědomí... "Ale to už bylo dávno... ušklíbl se, a když znovu otevřel oči, viděl jen mimova chodidla jakoby levitující nad otvorem, který ještě před chvílí zakrýval obrovský poklop.

"Tak to bychom měli... pomyslel si Vetinari a odešel si dočíst poslední část Requiem.

2. úkol

Pomocí investigativní reportáže osvětlit záhadu hradních hodin.

Pro začátek bych rád dodal, že případ hradních hodin je případem více než komplikovaným a že nechci čtenáře ochudit o žádnou podrobnost, o níž se při pátrání dozvím.

Pro jistotu ale doporučuji natisknout s touto reportáží speciální přílohy, eventuelně ji otiskovat na několik dílů...

Ale k věci:

Záhada hradních hodin

Před časem se na dvou hradních věžích znenadání objevily dvoje hodiny. Je tomu asi půl roku, co stejně tak tajemně zmizely. Proč byly z věže sejmuty? A kým? Z jakého důvodu, či za jakým účelem? Právě to, a ještě mnohem více věcí, musím vypátrat.

Je naprosto jasné, že pokud někdo chce vyřešit záhadu, musí mít k dispozici stopy, které ho povedou správným směrem. Informace, jež byly zadány, se však jako „stopy“ rozhodně označit nedají... Říkejme jim tedy spíše „záchytné body“.

Co je však potřeba dodat, je to, že bez nějakých vodítek je investigativní novinář docela jistě ztracený a přesně tak jsem se na začátku pátrání také cítil, neboť prvním (a víceméně i posledním) bodem, který se dá s trochou nadsázky považovat za záchytný, byla informace, že se hodiny našly v londýnském antikvariátu.

Co jsem tedy měl dělat? Mé první kroky (ostatně jako vždy) mířily do knihovny, kde jsem hodlal v „Registru kouzelnických starožitnictví“ a ještě v knize „Kouzelnický Londýn – to není jen Příčná ulice!“ najít adresy všech existujících londýnských kouzelnických antikvariátů, starožitnictví a vetešnictví.

Vzhledem k tomu, že obě dvě dokumentace jsou překvapivě rozsáhlé, trvalo mi to déle, než jsem očekával, ale naštěstí jsem po úporném hledání objevil pět takových registrovaných antikvariátů, které odpovídaly jak sortimentem zboží, tak i místem výskytu. A byl jsem si jistý, že mi žádný jiný nemohl uniknout.

Ještě tentýž den jsem do všech antikvariátů rozeslal sovy z dotazem, zda u nich nebyly v minulém půlroce k mání nějaké značně poškozené hodiny a pokud ano, jestli by nemohli být majitelé či provozovatelé těchto obchodů natolik laskaví, aby mi o oněch hodinách poskytli co největší množství více či méně podstatných informací. Když sovy odletěly, nezbyvalo mi nic jiného než čekat na odpovědi.

Čekání však bylo více než úmorné, a proto jsem se rozhodl, že začnu pátrat ještě jiným, neméně logickým, směrem. Vypravil jsem se tedy nejprve k hodinám na severní věži, snad veden počínající novinářskou intuicí, vyzbrojen lupou, zrcátkem a spoustou dalších věcí, které investigativní žurnalista pro svou práci nezbytně potřebuje ve chvíli, kdy si jde prohlédnout hodiny situované vysoko na věži.

Jak toto ovšem provést? Rozhodl jsem se pro staré dobré koště, s pomocí kterého se kouzelník s mým talentem na létání lehce dostane všude, kam potřebuje, a to překvapivě obzvláště v případě, že se jedná o něco, co je vysoko. Nicméně jen toto by mi nijak zvlášť nepomohlo, protože ani tak se nedalo zpozorovat jediné místo, které by snad jevilo známky po opravování. Ten poměrně silný vítr, co mě pokaždé odvál pár metrů od hradu, také

úspěchu zrovna nepřál. Přesto jsem se však nemohl jen tak vzdát a využil jsem jednu z dříve zmíněných pomůcek, a to zrcátko. S vypětím všech sil se mi ho podařilo umístit tak, že ukazovalo tu stranu hodin, na kterou jsem se jinak prostě nedokázal podívat. Jaké bylo mé zklamání, že ani na druhé polovině nebyla známka sebemenší podezřelosti...

Přesto se však na mě usmálo jakési začátečnické štěstí, protože při tomto složitém manévrování moje oči zaznamenaly cosi podivného pod šestkou na ciferníku. Ještě jednou jsem se k hodinám přiblížil natolik, abych si to mohl prohlédnout. Jednalo se o nějaké vyryté znaky, které ze všeho nejvíce připomínaly dvě velká ozdobně vyvedená písmena S. Moudrý jsem z toho nebyl a jakákoliv možná řešení, jako je například to, že by se mohlo jednat o Sub Salix, Síň slávy či něco podobného, jsem zamítl ihned. Proto mi nezbývalo nic jiného než zamířit k hodinám na jižní věži.

Tady by mi zrcátko nepomohlo, ani kdybych ho předtím nenechal u prvních hodin. Zajisté jste si i vy sami někdy všimli, že tyto druhé hodiny jsou umístěny daleko výše než ty protilehlé a navíc jsou zčásti skryty za zdí a je obtížné se k nim dostat na dohled. Nebylo tedy jiné možnosti než přistát kus od nich a kousek dojít pěšky. Dostal jsem se tak k jejich horní polovině, protože jinak vedly všechny cesty sice okolo hodin, ale příliš daleko pro jakékoliv zkoumání.

Ani zde jsem nenašel žádné „švy“ po opravě, i když jsem se díval velice pozorně a používal jsem nadmíru užitečnou lupu na každý milimetr toho, kam jsem dohlédl, ale nemohl jsem přehlédnout, že nad dvanáctkou se matně blyštela dvě písmena H.

Připadalo mi to velice zvláštní... HH a SS. Co to asi tak může znamenat? Bylo to tam vždy? Nebo si snad nějaký vandal hrál s hůlkou a náhodou si zkusil Vyrývající kouzlo?

Na tyto otázky jsem se sám sebe ptal hned několikrát, ale přeci jen jsem nakonec došel alespoň k nějakému závěru, a to k tomu, že pravděpodobně půjde o jména nějakých osob... Ale jakých?

„Kdo by to tak mohl být?“ mumlal jsem si polohlasem, zatímco jsem si neustále ona písmena prohlížel.

„Helga Hufflepuf? A Salazar Slytherin?“ ozval se hlas přímo z hodin. Příšerně jsem se lekl. Ony ty hodiny mluví? Vtom se uprostřed ciferníku otevřela dvířka, tak malá, že bych do nich sotva strčil ruku, a ve tmě za nimi jsem rozeznal dvě velké oči, které mi byly podivně povědomé, jako bych je snad odněkud znal...

„Ehm...“ dodával jsem si odvalu na to, se zeptat. Ale moje mysl se už zaobírala tím, co mi ten hlas sdělil. Že mě to nenapadlo dřív! Ale to je všechno z toho, že my se samozřejmě učíme jména našich uznávaných a ctěných zakladatelů přeložena do češtiny, a proto nám jejich originální znění ihned z hlavy nevystane.

Majitel oněch velkých očí se na mě však stále díval, což mě přinutilo koncentrovat se na přítomnost namísto bloudění po temných a hlubokých zákoutích mého mozku.

Bytost nakonec samou netrpělivostí nedokázala čekat na to, až se osmělím, a promluvila jako první.

„To je všechno, co jste potřeboval u mých hodin?“

„U tvých hodin?“

„Nu nejsou tak docela moje, ale bydlím tu a vy jste mě, pane, probudil z mého spánku. Copak to se dělá přijít v poledne ke spáči a dělat tu rámus?“

Měl jsem sto chutí odporovat, že jsem pouze cosi šeptal, ale přešlo mě to ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, co přesně ten tvor řekl a co to znamená...

„Půlnočníčku?“

„Tak jest, pane. Snad jste tu nečekal skřítky sedmibojaříky?“

„Ne, to ne... Ale nevěděl jsem, že tu bydlíš.“

„To neví nikdo. Až na pana ředitele, který mi tu toto bydlení zřídil a pár dalších členů školní rady. A teď to víte i vy.“

Zadíval se na mě krajně podezřívavě, jakoby si snad myslel, že mu chci hodiny sebrat anebo ho něčím bacit po hlavě. To by mě ovšem ani nenapadlo, právě mě totiž zaměstnávala daleko palčivější skutečnost.

„A když tu bydlíš... Tak to si jistě pamatuješ i na tu dobu, kdy byly hodiny pryč z věže!“

Jeho výraz se změnil v naprosto zuřivý.

„Ano, na tu dobu se pamatuji až moc dobře! Jednoho rána jsem v klidu usnul a probudil se večer v zamčeném přístěnku na košťata! Našli mě teprve nedávno, ani měsíc tomu není! Bylo to příšerné, příšerné! Nemohl jsem jíst nic jiného než prázdné krabice po univerzálním čističi nečistot paní Skowerové! A teprve potom jsem zjistil, že hodiny byly někde pryč! Moje bydlení se muselo celé obnovovat, protože bylo absolutně zdevastované!“

Takový hysterický záchvat jsem již dlouho u nikoho nezažil, ale pokud si představím sebe v jeho situaci, možná bych reagoval ještě hůře. Na to, abych ho uklidňoval, jsem bohužel neměl čas.

„A Půlnočníčku... Jak se mohlo stát, žes usnul tady a probudil se někde zamčený?“

„Nevím, to nevím! Někdo mě musel dostat pryč z hodin a nějak mě odnést! Jinak to být nemohlo!“

Pokud se mi to jen nezdálo, v jeho obrovských očích se zaleskly slzy, zdali vzteku nebo smutku, po tom jsem se nepídil. Přesto, že jsem ho již nechtěl trápit, musel jsem mu položit ještě jednu, nejspíše tu nejdůležitější, otázku...

„Kdo si myslíš, že to mohl udělat?“

„Kdokoliv, kdo o mně věděl! A jsem si jistý, že jsem před usnutím slyšel kroky a hlas nějakého muže... Kdoví, jestli to nebyl pan Gravedigger, ten se tu procházel často!“

Pak vypadal, jakoby ho samotného vyděsilo to, co řekl a spěšně dodal:

„Ale nic nevím jistě, pane, mohlo se mi to jenom zdát.“

Pak zavřel dvířka a mě alespoň zpětně došlo, proč předtím vypadal tak, jakoby se bál, co mu v příští chvíli udělám

A to, že se Půlnočníčkovi nic nezdálo, mi bylo prostě jasné. Byla to má jediná stopa, po které jsem mohl pokračovat dále, jediné vodítko, kterého jsem se mohl při svém pátrání chytit.

Ještě tutéž noc jsem vymyslel plán na následující den...

Ráno jsem vstal dříve než je mým zvykem, abych se dostal do knihovny jako první a mohl si půjčit všechny spisy o zakladatelích školy, které byly k dispozici, bez toho, aby kolem mě běhaly houfy prváků, které nenechají nikoho v klidu. Navíc kdyby mě spatřil nějaký jiný sedmibojář, jak se tak dychtivě pídím po takových informacích, mohl by nabýt podezření a využít mé stopy! A to jsem samozřejmě nemohl dopustit...

Až do oběda jsem tedy trávil svůj drahocenný čas v knihovně, kde jsem donekonečna pročítal všechny knihy, které obsahovaly sebemenší zmínku o některém ze zakladatelů anebo o stavbě školy, a snažil jsem se z toho vyčíst něco kloudného, co by mi snad mohlo pomoci hnout se dál. Pochopitelně však bylo veškeré moje snažení marné, hodiny Salazara a Helgy jakoby snad ani neexistovaly... Dle svých očekávání jsem se tak dostal do slepé uličky. Proč jsem to tušil, to je nasnadě, vždyť kdyby se snad k hodinám vážala nějaká legenda nebo záhada, jistě bychom si o ní povídali v Dějinách čar a kouzel...

Po poledni jsem vrátil všechny knihy zpátky a vydal se do Prasinek. Ne, za zábavou jsem tam rozhodně nešel. Zamířil jsem do známé budovy, na jejímž štítě se skvěl nápis „Agentura Žlutá tlapa“, bez povšimnutí minul všechny své nebelvírské spolužáky tísňící se u přepážek, které nabízely tak příjemné práce, jako bylo papírování v kanceláři tajemníka či snad výpomoc v Příčné ulici, a zamířil k okénku, kde se nabízelo leštění poháru.

Vyfasoval jsem příslušný útržek pergamenu a byl nasměrován do kabinetu pana profesora Nekra. Šlo to ještě hladčeji, než se dalo očekávat.

Po předpokládaném fiasku s knihami mi totiž nezbyvalo, než se vydat po zatím poslední použitelné a nevyužité stopě, kterou byla rozhořčená zmínka Půlnočníčka o tom, že se pan Gravedigger poměrně často vyskytoval v blízkosti hodin na jižní věži a každý, kdo se s ním někdy setkal by vytušil, že to asi nebylo z touhy po čerstvém vzduchu.

Když jsem dorazil před dveře kabinetu, zdálo se, že vevnitř nikdo není. Alespoň na moje zaklepání nikdo nereagoval. Vsunul jsem tedy pergamen ze Žluté tlapy do úst malému hádkovi, který byl navinut na kliku u dveří a chvíli čekal. Brzy zámek cvaknul a odemknul se, a poté mi již nic nebránilo v tom projít dveřmi.

První, co jsem udělal, když jsem vstoupil dovnitř bylo to, že jsem se jal přímo bleskovou rychlostí vyleštit pohár, protože účelem mé návštěvy skutečně nebylo oněch pět svrčků (že by se mi snad měla práce nadmíru povést, o tom jsem v tuto chvíli vážně pochyboval), za které bych si koupil tak maximálně krmení pro sovy, nýbrž něco docela jiného.

Když jsem skoncoval s tou nudnou čistící činností, což se stalo mnohem dříve, než bych býval pravděpodobně skončil jindy, porozhlédl jsem se po místnosti a hledal cokoliv, co by mi mohlo jakkoliv při pátrání pomoci. Bezradně jsem přelétl pohledem vycpané bazilišky, pomačkané slavnostní hábity i zdobnou vázu s černými růžemi, vědouc, že tohle haraburdí je pro moje zájmy absolutně neužitečné. Nicméně, můj pohled nakonec dospěl až na napůl ukrytou zásuvku s otrhaným štítkem „Soukromá korespondence“, což mi vlilo novou energii do žil. Protože jestli bych se někde mohl něco dozvědět, tohle je přesně to místo, které je zdaleka nejperspektivnější.

Sice jsem netušil, kdy se pan profesor vrátí, ale pokud jsem chtěl nějaké ty informace, prostě jsem to musel risknout. Šuplík jsem opatrně otevřel a začal se přehrabovat ve značně neuspořádané hromádce pergamenů, hledaje nějaký přibližně z doby před půl rokem. Po chvíli jsem již propadal naprostému zoufalství, neboť zamilovaných psaníček psaných zeleným inkoustem byla přihrádka plná, zatímco nějaké smysluplné dopisy z potřebného období se mi nedařilo najít. Najednou mi však pod ruku přišlo psaní z 20. července loňského roku. Rychle jsem se dal do čtení:

Milý Nekro, zkus co nejrychleji přijet z Londýna zpátky. Brzy budu asi rodit. Nech ty hodiny u sebe nebo je k někomu schovej a přijed' za námi. Cestou si připrav výmluvu pro Nima. Pořád se ptá kdy budou hodiny opravený. Říkám, že nevim.

Už se moc těším!!!!

Raven

Trochu jsem se zastyděl, že šmírují soukromou korespondenci, ale vzápětí jsem to pustil z hlavy. Dílem kvůli tomu, že mi začala docházet tíha nově nabytých informací a dílem z toho prostého důvodu, že jsem zaslechl blížící se kroky. Rychle jsem nacpal pergamen na místo, odkud jsem ho vzal a sotva jsem zavřel zásuvku, doběhnul k poháru a vzal do ruky opět hadr, vstoupil „pan domácí“.

V jeho společnosti jsem mnoho času nepobyl a i ty vteřiny proběhly ve skutečně trapném tichu. Pak jsem zmizel se slovy, že pohár je už krásně naleštěný. Cestou ke dveřím jsem si však v knihovně všiml jednoho titulu, který mě nesmírně zaujal. Šlo o svazek v zelené vazbě se stříbrným zdobením a příznačným názvem „Sss Sssss“.

Bylo mi tedy hned jasné, jakou brigádu půjdu vykonávat za dva dny...

Další den se ke mně při snídani slétlo hotové hejno sov. Konečně dorazily odpovědi z antikvariátů. Výsledky pro mě byly více než příznivé. Čtyři odpovědi sice obsahovaly variace na stejnou omluvu, že takové hodiny se v onom obchodě neobjevily, ale z antikvariátu Zlámané koště mi napsali, že se u nich skutečně jeden čas vyskytovaly. Prý se do prodejny dostaly někdy v létě a odkoupeny byly teprve nedávno. Bližší informace o kupujícím však poskytnout nemohou, jelikož prodavačka, která je zpeněžila, má v současné době dovolenou.

Obratem jsem odpověděl. Požadoval jsem co nejdetailnější popis toho, kdo hodiny do jejich obchodu přinesl. Na konec pergamenu jsem připevnil galeon a poslal sovu se psaním opět ven. Znovu nezbyvalo nic jiného než čekat.

Příští den na mě čekala plánovaná brigáda, jediná další příležitost, jak s pátráním pohnout dopředu a nezůstávat příliš dlouho na jednom bodě.

Pohár jsem vyloženě odbyl (specializace mě čekala tak jako tak), zato jsem však stihnul přečíst poměrně dlouhý úsek z oné knihy, kterou jsem měl od minula vyhlédnutou. Ukázalo se, že nejde o nic jiného, než o paměti samotného Salazara Zmijozela! Ty však byly (jak se ostatně dalo předpokládat) psány hadím jazykem. A ačkoliv jsem hlavní myšlenky papírovým hadem založené části porozuměl (seminář Hadí jazyk jsem absolvoval na výbornou), v žádném případě nemůžete brát tento úryvek jako doslovný překlad.

„I každý z čtyřech nás jeden kámen drahý získali jsme. Do nich jsme síly své vložili a do čtyřech hodin kameny ukryli, ty následně každý na světovou jednu stranu umístil. Mně sever zamlouvá se nejvíce, ostatní se o jiné podělili.

Z kamenů na mne smaragd vyšel a já vložil do něj schopnost koncentrace, soustředění a neutuchající inspiraci taktéž. Každý student z koleje mé – z koleje nejlepší – v blízkosti kamenu toho s úkolů plněním problémy mítí nebude. Jen na ně mysletí bude a pro kolej svoji body získá. Tak se potvrdí pouze, že kolej má je jediná, jenž pohár školní vydobýti může.

Smaragd kamenem nejmocnějším je, ostatní jsou téměř bezcenné. Čest, chytrost, odvaha? Tsssse! Kdo stojí o to?

Pro hodín objevení kouzlo popíšu dále...“

Více jsem již nerozuměl, knihu zavřel a naaranžoval tam, kde byla předtím. V kabinetě jsem však byl pořád sám, a proto jsem se rozhodl volnou chvíli využít k opětovnému prohledání soukromé pošty.

Štěstěna se na mě zas usmála, narazil jsem na ještě jeden zajímavý dopis, tentokrát i s jakousi adresou.

Soukromá laboratoř černé magie

Nekro the Gravedigger

Zkřivená 458

Londýn

8. 8.

Ahoj Nekro, zdraví Raven a Eusebius. Jak se máš? My se máme dobře.

Nim pořád řeší zmizení Sefrenie. Chce to otevřít i ve školní radě. Zapírám, co to jde. Nebylo by jistější, kdybych zašla za Ferdinandem a zkontrolovala, jestli se někde neválí kostra??? Víš, že měl problémy s trávením. Jistota je jistota. Co ty hodiny všechno nezpůsobí za starosti, vid'? A do toho ta Leti. No, bude zázrak, když to dobře dopadne!!!

Ty hodiny se pořád ještě nenašly? Ani jeho jsi neviděl? Odpověz co nejdřív! Musíš se mu pomstít, takhle tě podrazit!

Víc už jsem přečíst nestihl, protože jsem uslyšel, že se pan Gravedigger blíží. Když otevřel dveře, už jsem stíral ze zmijozelského školního poháru poslední šmouhy.

Když jsem se vrátil do kolejní místnosti, čekala tam na mě už sova s odpovědí od Zlámaného koštěte. Úplatek zjevně zapůsobil...

Prodavačka z antikvariátu napsala:

„...Přibližně v půlce července k nám přišel podivný muž. Měl hnědý plášť a do obličeje mu nebylo vidět. V kápi, která mu zakrývala hlavu, měl dvě velké díry na oči. Moc jsem ho raději nezkoumala. Když mluvil, znělo to, jako když syčí had.

Přinesl s sebou dvoje naprosto zdevastované hodiny. Chtěl za ně peníze. Bylo mu jedno kolik, ale chtěl to dostat na ruku. Mumlal něco o tom, že má příliš moc dluhů. Dostal za hodiny pár srpců a odešel...“

Popisovanou osobu jsem poznal ihned! Nemohlo se jednat o nikoho jiného než o Drakea Malfaira, bývalého prominentního studenta (a posléze i primuse) Zmijozelského koleje a dle dobových článků v Denním Věštci o dobrého přítele pana Nekra!

Pomalou se mi dílky skládačky začaly spojovat do sebe... Abych si uspořádal myšlenky, rozhodl jsem se, že si nejdůležitější informace zapíšu neviditelným inkoustem do zápisníku:

Na severní věži jsou hodiny samotného Salazara a v nich je ukrytý mocný smaragd. O něm ví Nekro a snaží se ho získat... Provede tedy mocné kouzlo popsané v Salazarových pamětech a hodiny odkryje.. a co dál? Asi se mu nepodaří z těch hodin kámen vyjmout, a proto je s sebou odveze do Londýna do své soukromé laboratoře... A copak to pan ředitel dovolil? Hm, zvláštní, na to ještě budu muset přijít...

Z Londýna však musí odjet za manželkou... A hodiny nechá u „dobrého kamaráda“ Drakea... Ten, jakmile je Nekro pryč, vezme trosky hodin (no ano, trosky, ředitel Zmijozelu na nich jistě zkoušel různá zaklínadla na vyjmutí kamene!) a za symbolickou cenu je prodá... A pak zmizí pryč...

Po čase se hodiny najdou... a? Tady se to bude muset ještě vypátrat...

A co s tím má co dělat madam Sefrenie? A madam Letitia?

Nutno podotknout, že jsem z toho nebyl o tolik moudřejší, jak by se dalo předpokládat. Navíc, čeho se chytit dál? Všechny body již byly prozkoumané a nedalo se z nich už o moc více vytěžit. Vtom jsem si však uvědomil, že tohle není tak docela pravda. Z toho druhého dopisu od madam Gravediggerové jsem přeci cítil další možnost, kde se zachytit... No jistě!

Školní rada! Že mě to nenapadlo samotného! Je absolutně nutné se tam dostat a propátrat pár zápisů ze starších zasedání...

Netrvalo dlouho a nápad byl na světě. Ve starém kumbále jsem nachytil pár škrken a pověřil jednu ze svých kamarádek, aby sem tam nějakou škrknou umístila před vstupní bránu do hradu. Všichni totiž moc dobře víme, co takové škrkny dokáží, když se jim dá příležitost. Sám jsem se běžel skrýt za brnění poblíž vstupu do zasedací místnosti školní rady, abych byl co nejbližší objektu mého zájmu, ale nebyl vidět.

Po chvíli jsem ucítil, že si kamarádka vedla dobře. Celý hrad se zachvěl a na chvíli mě obklopilo bílo. Pak jsem jen spatřil celou školní radu, jak vybíhá ze zasedací místnosti likvidovat zdroj a následky škrkního řádění. Nemohl jsem si nepovšimnout, že se ani neobtěžovali za sebou zabouchnout dveře. To byla chvíle pro mě! Nepozorovaně jsem se vplížil dovnitř a dal se do prohledávání archivů.

Někomu by možná staré zápisy z jednání školní rady mohly připadat nudné, nicméně já jsem již na první pohled objevil pár takových, které mi mohly v pátrání pomoci.

Kam zmizela Sefrenie?

Dne 27. července jsme ji viděli naposled na návštěvě v jejím kabinetě. Od té doby je nezvěstná a ani nikdo ze studentů nemá tušení, kde se nalézá její tělo, ať již živé, či mrtvé. Je to záhada. Nemáme jinou možnost než se to pokusit ututlat.

Dále mě upoutal i kratičký vzkaz madam Leti:

Vážení kolegovia, naskytl sa mi príležitosť štúdia na istej čarodejníckej škole na Kiribati. Všetci viete, akú mám pre toto miesto slabosť. Rozhodla som sa ponuku prijať. na svojej metle odlietam čo najskôr (premiestňovanie je podľa sprievodného listu zakázané). Majte sa tu zatiaľ krásne.

A ještě jeden vzkaz od té samé ženy jsem našel, tentokrát o půl roku mladší...

Milí kolegovia, tak už som zase medzi vami. Ukázalo sa, že si zo mňa niekto vystrelil. Keď som po troch mesiacoch doletela na miesto určenia, zistila som, že nikde nablízku žiadna čarodejnícka škola nie je! tamojší ľudia mi vysvetlili, že sa myuselo jednať o nejaký omyo. tak som sa dala na cesty späť. Už som tu a žasnem nad tým, koľko nových vecí sa tu za ten čas mojej neprítomnosti udialo.

A pak jsem, světe, div se, spatřil složku s nápisem „Případ věžních hodin“. Ihned jsem ji rozložil a s chutí se dal do čtení.

Nejvýše byl umístěn příspěvek pana ředitele:

Je tomu už téměř půl roku, co jsem přes prostředníka pana Gravediggera svěřil do opravy dvoje školní hodiny, které se začaly rozcházet. Pan Gravedigger slíbil, že se o ně dobře postará, a odvezl je do vyhlášené opravy kouzelnických předmětů v Londýně. Tam se hodiny musely ztratit, jelikož se tam v současné době nenalézají.

Zaměstnanci opravy si vůbec nevzpomínají, že by k nim takové hodiny kdy vůbec dorazily, nicméně problém je pravděpodobně v tom, že od transportu už uplynula poměrně dlouhá doba a personál opravy již na tyto hodiny zapomněl.

To, že nebylo na opravu hodin důsledně dohlédnuto, je evidentně chyba pana Gravediggera, který se mi zaručil, že na její bezproblémový průběh osobně dohlédne.

Slib nesplnil, a proto jsem se jej rozhodl potrestat tím, že ho zprostím funkce zástupce ředitele. Toto je mé poslední slovo.

Za tímto článkem se nacházely reakce i ostatních členů školní rady, tentokrát však anonymní (pan ředitel zřejmě zavedl nová bezpečnostní opatření, aby nebylo možné zastrašováním změnit průběh hlasování). Většinou se jednalo jen o nezajímavé příspěvky typu: „Pan ředitel, vládce náš, Slunce naše jasné, má pravdu!“

Nalezl jsem tam ale i jeden, který mě opravdu zaujal...

Nemohu nesouhlasit. S panem the Gravediggerem jsme, i když je to již trochu déle, vedli rozhovor U Tří košťat, který mě jen utvrdil v tom, že funkce zástupce ředitele pro něj vhodná není.

Po této složce jsem dospěl až téměř do současnosti. Od složek jako „Sedmiboj“, či „Předání Příčné – ano, či ne?“ mě dělil jen štos pergamenů seskupený v deskách s názvem „Rozpuštění školní rady“. Spíš jen tak ze zvědavosti jsem nahlédl a s překvapením zjistil, že příspěvky jsou opět anonymní, jen slova pana ředitele byla podepsaná a umístěna nad ostatní.

Na žádost jednoho z Vás jsem se rozhodl, že rozpustím školní radu. Očekávám Vaše příspěvky a návrhy na nové členy co nejdříve.

Pod tím bylo spousta lístků s nápisy „Hlasoval bych pro sebe“, či „Rozhodně mě nesmíte vyloučit!“. Ale i zde mě jeden (mimochodem psaný zeleným inkoustem) zaujal:

Souhlasím s ideou rozpustit školní radu. Myslím, že někteří její členové (Anseiola Jasmis Rawenclav, Sandrik Vrizas) tu už jsou příliš dlouho. Přeci jen to chce změnu.

Následovala opět podepsaná reakce pana ředitele:

Na tomto příspěvku (viz výše) něco je. Rozhodl jsem se ale, že madam Anseiolu z rady nevyloučím. V posledních dnech prokázala mimořádně velkou službu škole, když na exkurzi s literárním seminářem objevila v jednom zapadlém londýnském antikvariátu naše ztracené věžní hodiny a dopravila je k nám do hradu, kde jsem je pomocí pár zaklínadel mohl odborně zrestaurovat a zavěsit zpátky na místa, kam patří.

Co se týče druhého jmenovaného, nevidím v jeho vyloučení žádný problém.

Ve zbytku složky jsem již na nic zajímavého nenarazil.

Už jsem byl zrovna na odchodu, když mě do očí doslova uhodilo označení jedné složky. „Přesuňme veškerou výuku do severní věže!“

Vevnitř se psalo:

Vážení kolegové, vzhledem k velmi teplému jaru navrhuji přesunout veškerou výuku do severní věže. Přeci jen se jedná o nejchladnější část hradu a v těchto dnech parna to jistě studenti uvítají. Navrhuji přesunout do Severní věže i hodiny Péče o kouzelné tvory a

*Bylinkářství, prostě úplně vše. Manželka říkala, že jí (kvůli parnu!) ve skleníku nedávno omdlela jedna studentka.
Máme toto zapotřebí?*

Následovaly souhlasné reakce... mimo jedné:

Já se s třídami Literárního semináře nikam stěhovat nebudu! Nechci žádné koleji zjednodušit sbírání bodů!

Na tento příspěvek bylo nařetězeno mnoho dalších názorů.

Co je to za nesmysl? Přestěhováním do věže se přeci boj o školní pohár nijak neovlivní!

Souhlasím. Ten, kdo příspěvek (viz výše) napsal, pravděpodobně už nemá všech pět pohromadě a já navrhuji jeho vyloučení ze školní rady!

Níže již nebylo psáno nic, domyslel jsem si, že další text byl skartován. Jediné, co zůstalo, je smutný fakt, že madam Anseiola již v soupisu členů školní rady není. Důvod nikde ohlášen nebyl.

Ze zasedací místnosti školní rady jsem odešel, víc jsem se tam již dozvědět nemohl. Cestou do kolejší místnosti jsem si v hlavě třídil, čemu všemu ještě musím přijít na kloub...

Hned příští volnou chvíli jsem využil k prozkoumání teď již prázdných komnat madam Sefrenie. Dovnitř jsem se dostal pomocí jednoduchého odemykacího kouzla a když jsem stanul v její pracovně, nemohl jsem věřit vlastním očím...

U pracovního stolu seděla malá domácí skřítko a přehrabovala se v jeho zásuvkách.

„Co ty tady děláš?“ zeptal jsem se.

„Já? Spíš bych se měla zeptat, proč vy vstupujete bez povolení do komnat mé paní!“

„Tvé paní? Ty patříš madam Sefrenii?“

„Ano, patřím.“

„Tak to potom hledám zrovna tebe!“

„Copak, nesete mi o ní nějaké nové zprávy?“

„Ne, to bohužel ne. Spíš jsem se chtěl zeptat, kdy jsi ji viděla naposled.“

„Naposled? Na to si pamatuji velmi dobře. Bylo to jako včera, když mi nařídila, abych připravila talíř se sušenkami a konvici čaje, že pozvala na svačinu pana Nekra. Tak jsem pochopitelně udělala, co řekla.“

„A slyšela jsi, o čem si u čaje povídali?“

„Jistěže slyšela. Ale do toho vám nic není. Správná skřítko zachovává tajemství svých pánů.“

„Právě proto. Tvá madam je... hm... ve vážném nebezpečí. Musíš mi říct vše, co víš, a možná ji dokážu pomoci.“ (v tu chvíli nezbývalo nic jiného, než doufat, že domácí skřítkové nitrobranu neovládají)

„No, totiž... Zase tolik toho není. Když pan Nekro přišel, řekla mu madam, že si s ním chce popovídat o nějakých hodinách. O jakých sice nevím, ale v té době učil pan Nekro jen Studim mudlů a Rozpravy o rozumných bytostech, tak asi o nich.“

Že prý je jeho snaha marná a že by byla ráda, když by od všeho upustil. Hrozila, že si půjde stěžovat řediteli, pokud toho nenechá. Že prý chce, aby byly všechny koleje vyrovnané.

On se choval úplně nějak divně a řekl jí, ať se s ní jde podívat do sklepení, že je tam překvapení. A ona šla. Asi to bylo opravdové překvapení, když ho studuje ještě doted', pane, že?"

„No, teda, skřítko, díky moc. Teď už je vše jasnější. Jsem si jistý, že pokud se madam ještě někdy objeví, rozhodně ti poděkuje, že jsi mi všechny informace poskytla. Třeba ti jako odměnu koupí nové šaty!“

Po této větě jsem odešel a nechal ubohou plačící skřítku, aby v kabinetě mohla nachystat velikonoční výzdobu...

Další má cesta vedla ke Třem košťatům. Objednal jsem si jeden ležák a koutkem úst požádal Rosmertu, aby, až bude moci, zaskočila přisednout k mému stolu.

Po chvíli vskutku přišla se sklenkou ostružinového vína v ruce.

„Tak copak máte na srdci?“

„Totiž, víte... Přicházím v řešení jisté záležitosti... Moc mi na tom záleží... Asi před půl rokem k Vám zašel na skleničku pan Nekro, že?“

„No, ano, je to možné. Co vám je do toho ale?“

„No, potřebuji zjistit co nejvíc o jeho návštěvě. Vzpomněla byste si, s kým tu ještě byl?“

„Nu, jistěže vzpomněla! Žádný Gravedigger u nás není příliš často, a proto mi jejich návštěvy zůstávají v mysli celkem dlouho... Ale proč se o to zajímáte?“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že tuto ženu rohlíkem zřejmě neopiji. A když ne rohlíkem, tak...

„Nedala byste si Sklepmistrův vyprošťovák? Na můj účet, samozřejmě...“

„Nu, tedy, když jinak nedáte... Moment, zajdu si trochu načepovat.“

A po chvíli už to tajemství bylo venku...

„Nejdřív přišel on a o chvíli později dorazil Sandrik Vrizas. Pan Sandrik si objednal pintu piva a pak začali rozmlouvat... Pan Nekro se ho ptal, jestli neví něco o jakýchsi hodinách Godrika Nebelvíra. Pan Sandrik říkal, že ne, a chtěl vědět, proč se jeho kolega ptá. Ten ovšem důvod prozradit odmítl.“

Pak se pan Nekro ještě ptal, jestli nezná nějaké dobré kouzlo, jak dostat nějakou věc zakletou v nějaké bedně, například. Pan Sandrik mu cosi radil, ale on jen pořád vrtěl hlavou, že to nezabírá.

Pak pan Gravedigger nařídil svému kolegovi, aby o tom rozhovoru s nikým nemluvil, pan Sandrik zaplatil a odešel. A to je vlastně vše.“

Nechal jsem se inspirovat příkladem pana Vrizase, vsunul Rosmertě do ruky pár srpců a hostinec opustil.

Byl jsem již sice unavený, ale věděl jsem, že záhada se vším všudy musí být rozluštěna ještě dnes, vždyť bych jinak neusnul! Předtím, než se budu moci v ložnici natáhnout, je ale ještě nutné zařídit pár věcí...

Vydal jsem se do redakce Denního věštce, jelikož jsem předpokládal, že právě tam naleznu madam Anseiolu, s níž jsem potřeboval velmi naléhavě mluvit.

Z kanceláře šéfredaktorky se však ozývaly hlasy, madam zřejmě měla hosta. Stačilo se ale jen na chvíli zaposlouchat, abych rozeznal, že druhý hlas nepatří nikomu jinému než skřítkovi Trapáčkovi...

„Já ti říkám, že nechci, abys odstoupila!“

„Ale já chci. Konečně chci mít chvíli klidu. Z rady už jsem venku, o to se Nekro postaral, a teď...“

„Jak jako Nekro postaral? Proč by tě chtěl vyštěvat z rady?“

„To je fuk. Prostě chtěl a podařilo se mu to.“

„Pověz mi o tom něco, z toho kouká pěkný úvodník pro další číslo!“

„Trapnere, opovaž se! Ale jestli jinak nedáš...“

„Nedám.“

„Hm. Prostě za mnou jednou přišel, jestli něco nevím o hodinách Roweny z Havraspáru. Řekla jsem mu pochopitelně, že nic nevím, a na oplátku se zeptala, jestli on něco neví o hodinách Salazara. Pochopitelně mi řekl, že neví. Ale to pochopitelně lhal a já nedávno zjistila, kde jsou... A došlo mi, že o nich logicky musel vědět. Teď zase lobuje za to, aby se k nim přesunula výuka... Musí v nich být něco divného. A já s přesunem výuky nesouhlasila... A to evidentně stačilo...“

Ale je ti doufám jasné, že to je naše malé tajemství, Trapáčku?“

„Tak to je moc pěkné tajemství, asi o tom napíšu článeček...“

„Trapnere, já tě varuju! Jestli...“

Raději jsem odešel, protože vodopád výhrůzek madam Anseioly už znám téměř celý zpaměti a v té chvíli jsme neměl čas zabít pět minut jeho poslechem.

Zamířil jsem ke kabinetu madam Letitie. Když jsem klepal, upřímně jsem doufal, že toto je poslední zastávka na cestě „Za záhadou hradních hodin“.

Nikdo neotvíral. Zaklepal jsem znovu. Pořád nic. Osmělil jsem se a vzal za kliku. Zamčeno nebylo. Zvláštní...

Vstoupil jsem a octl se v úžasně zařízené komnatě. Tapeta se vzorem oveček báječně ladila s lustrem ve tvaru beraního rohu, z něhož se linulo tajemné nažloutlé světlo.

V tom jsem si všimnul, že v koutě místnosti se nalézá nějaké podivné umývadlo a rozhodl se ho prozkoumat. Hned po pár krocích jsem zjistil, že se nejedná o obyčejné umývadlo. Byla to myslánka.

Přiblížil jsem se k ní a nahlédl jsem dovnitř. Vší silou jsem se soustředil na to, abych do myslánky náhodou nespádl, nechtěl jsem být totiž svědkem toho, jak mě vevnitř načapá skutečná majitelka...

Štouchl jsem do hladiny myšlenek hůlkou a ty se rozvířily. Mezi řadou vzpomínek na prosluněné dětství jsem zahlédl i vzpomínky na podařený domácí úkol bibi střeštěnky, na zasedání školní rady, i na jmenování do funkce kolejní ředitelky. Po chvíli se mezi těmito vzpomínkami objevil i obličej pana Gravediggera. Silou mysli jsem se snažil tuto myšlenku přivolat zpátky... A povedlo se...

„Klep, klep, klep.“

Na dveře kabinetu, který se zdál být naprosto stejný jako ten, v němž se právě nacházel, někdo klepal.

„Vstúpte. Á, pán koleha Nekro. Čo ťa ku mne privádza?“

„Dobrý večer, drahá kolegyně. Jsem tu kvůli jedné takové věci... Rád bych ji probral...“

„Iste, posaď sa. Pripravím niečo na zahryznutie.“

„To nebude třeba.“

„Dobre, tak o čo sa jedná?“

„Hm... Všimla sis, jak se nedávno objevily na severní a jižní věži hodiny?“

„Všimla. Snažím sa mať prehľad o tom, čo sa deje v hrade.“

„Já také. Všímám si ale i minulosti. A slyšel jsem jednu velice zajímavou legendu, která se k hodinám váže...“

....

„To ja naozaj zaujímavé. Prečo mi o tom ale rozpráváš?“

„Copak to není jasné? Potřebuji pomoci s vyproštěním toho drahokamu. Když pomůžeš, budeš si moci klidně nechat ten kámen od Helgy.“

„Tak s tým nepočítaj. Bolo by fér, aby mali dve koleje jednoduchšiu cestu za odkazom svojich predkov než druhé dve? Nechaj kamene tam, kde sú, lebo o tom budem musieť povedať pánu riaditeľovi...“

Vzpomínka se rozplynula. Vystřídala ji jiná. Na okno kabinetu klepala sova...

Odtrhl jsem svůj zrak od myslánky. Důkazy pro to, pro co jsem chtěl, jsem víceméně měl. A to, že existují věci, o nichž je jisté, že se staly, ačkoliv pro ně nikdy nebudou nalezeny důkazy, je stará známá věc.

Pravděpodobně nikdy nebude dokázáno, kdo ve skutečnosti ztropil žertík s podvrhnutou pozvánkou na Kiribati. Ale zasvěcení tuší...

Jak jste jistě poznali, vliv hodin na psychiku obyvatel hradu je obrovský. Jsou to totiž právě ony, kdo ve skutečnosti řídí celý chod naší milované školy. Téměř každá událost, která se stala, či teprve stane, má, nebo bude mít, s hodinami něco společného.

Záhada věžních hodin se blíží ke konci, jelikož už se nacházíme v současnosti. I když, kdo může říci, jestli se někdy vůbec vyřeší? Zdali nejde třeba jenom o pouhý mýtus, který zmátl i starší a zkušenější kouzelníky, než jsem já? Anebo jestli kameny již třeba dávno nejsou z hodin pryč a neodnesl je někdo úplně jiný?

Ano, mohl bych nyní zajít ještě do učebny jasnovidectví a poodhrnout oponu, za kterou se skrývá tajemstvím opředená budoucnost. Ale myslím, že to podstoupím jiným a raději tohoto úmorného pátrání zanechám, neboť má práce je skončena, všechna fakta jsou vyložena a na pole dohadů vstoupím skutečně jen okrajově.

Proč jede madam Honorová v nejbližší době do Londýna? Nejde snad sbírat informace přímo z antikvariátu? Kdo ví...

Mohl by Zmijozel i letos vyhrát školní pohár? Dle mnohých odhadů skutečně existuje možnost, že se to tak stane, ale rád bych poprosil všechny čtenáře, aby v případě, že se to tak skutečně přihodí, z případného vítězství nevinili žádné magické síly z minulosti.

Přeci jen, to, že dokáží vyhrát i bez nějakého smaragdu, dokázali zmijozelští již několikrát. Objeví se snad zničehonic nějaká další záhada, kterou nepůjde tak lehce vyřešit? O to bych se snad i vsadil. Protože čím déle chodím po chodbách tohoto hradu, tím více věcí, které mi připadají záhadné, nalézám. A nedivil bych se, kdyby na tom byli i ostatní obyvatelé naší školy stejně, a to bez ohledu na to, nakolik jsou moudří a nakolik mají ve všem přehled. Podivné věci se tu prostě dějí – a záhada hradních hodin je jen jednou z nich.

Mnohokrát děkuji madam Leti, že byla ochotná opravit mi chyby ve slovensky psaném textu (respektive jej celý přepsat) ;-). Velmi si toho vážím a jsem jí neskonale vděčný.

3. úkol

Rozluštit šifru a sepsat povídku o založení čítárny Sub Salix.

První šifra, kterou tvoří písmena zvýrazněná šedým pozadím, dává při čtení po řádku text „ob řádek“, při čtení po sloupci pak text „ob sloupec“.

Pokud budeme číst písmena tak, jak jsme se dozvěděli výše (tedy ob řádek a ob sloupec), dostaneme text druhé šifry. Při čtení musíme začít v levém horním políčku a při čtení směrem dolů vždy jedno písmeno vynechat. Až se dočteme ke spodnímu řádku, vynecháme jeden sloupec a začneme na sloupci dalším, kde postupujeme stejným způsobem.

Vyluštěný text po doplnění interpunkčních znamének bude vypadat takto: „Příběh pište pohledem jedné z profesorek, výběr je jen na vás. Zároveň pište v ich formě!“

Ta sobota probíhala jako každá jiná. Ve společenské místnosti jsem si zabrala jedno z nejlepších křesel u krbu a začetla se do knížky Odhalená tajemství Bradavic. Čtení šlo ale poměrně ztuhla, protože kolem panoval příšerný kravál. Ladard koupil u Vetešníka pomlázku a zkoušel sešvihat všechna děvčata kolem. Nechal toho až tehdy, když mu prefekta Eillen, kterou dotěrná pomlázka vyrušila od psaní eseje do Egyptologie, tuto nebezpečnou věc zabavila.

„Teď už se ale vůbec nemůžu soustředit.“ postěžovala si směrem ke mně, když se pokusila v psaní domácího úkolu pokračovat.

„Já taky ne,“ prohlásila jsem a knížku sklapla, „chtělo by to nějakou akci.“

„Nějakou akci? Myslíš něco jako před týdnem?“ zachichotala se Eillen.

„Že bychom jako šly znovu do profesorských sprch šmírovat Sandrika? Ne, toho už jsem si užila dost,“ odpověděla jsem, „spíš bych se šla projít ven.“

„A co tam? Jít okopat záhonky? Jít polechtat olbřímí oliheň? Nebo snad jít fandit na prázdné famfrpálové hřiště?“ tázavě se na mě obrátila má kamarádka.

„Já bych znovu šla hledat tajné chodby,“ navrhla jsem, „dočetla jsem se o jedné, která by měla vést do Chroptící chýše.“

„Do Chroptící chýše?“ zopakovala užasle a dodala, „Ty nevíš, že tam straší?“

„No, právě podle té knihy tam nestraší. Ale radši bych tam teda šla teď než v noci.“ upřesnila jsem svůj návrh.

„Aby to hlavně nedopadlo jako minule, když jsme šly podle tvých zaručených indicií pátrat po vchodu do školní kuchyně a na místě, kde se měl nalézat, jsme našly jen nějaký obraz! Jak se tam vůbec máme podle knihy dostat?“ chtěla ještě vědět Eillen, ale z tónu jejího hlasu jsem poznala, že si tohle dobrodružství rozhodně ujít nenechá.

„Vchod by měl být pod vrbou mlátičkou... Ale neboj se, ta nám už neublíží, už je přeci jen starší a má prý i revma.“ uklidnila jsem ji, když jsem postřehla záblesk nejistoty v jejích očích. Zřejmě to stačilo...

K vrbě mlátičce jsme dorazily poměrně snadno a rychle. Zpočátku jsem se bála, že tento strom bude klást při prozkoumávání nejbližšího okolí nějaký odpor, ale mýlila jsem se. Její k zemi sklížené větve se jen tu a tam zvedly a zase klesly, čímž vytvářely příjemný vánek. Hladina nedalekého jezera sice byla bez jediné vlnky a všude kolem bylo dusno, ale my jsme se ve stínu pod vrbou cítily příjemně.

Shodly jsme se na tom, že nic nepokazíme tím, když se na chvíli jen tak natáhneme na zem a načerpáme síly před započatím hledání. Jakmile se ale mé tělo dotklo země, ucítila jsem, že

půda je na místě, kde jsem se nalézala, podivně měkká. Eillen pravděpodobně přišla na to samé, ale neměly jsme čas, abychom si vzájemně sdělovaly své pocity, jelikož jsme se pod tuto rozbředlou zem začaly propadat. Náš pád zbrzdila až podlaha o půldruhého metru níže. Dokázaly jsme to, nové dobrodružství bylo před námi!

„Ani to nebylo tak těžké, vid’?“ usmála jsem se na svoji spoluobjevitelku, zatímco jsem ze sebe sklepávala hlínu.

„No, to tedy nebylo... Poslyš, raději bychom měly vytáhnout hůlky.“

„Jistě, máš pravdu... LUMOS!“

Nacházely jsme se v poměrně nízké chodbě, na jejíž druhý konec jsme nemohly dohlédnout.

„Tak to půjdeme prozkoumat, ne?“ navrhla jsem, ale Eillen mě nevnímala. Její pozornost upoutala malá nenápadná dvířka ve stěně chodby. Vzala za kliku a otevřela. Dveře ani jednou nezavrzaly. Za nimi se nacházela maličká místnost od podlahy až po strop zaplněná svitky pergamenu, příliš místa v ní už nezbývalo.

„No tedy, čím to všechno asi je?“ zeptala se mě.

„Nevím, ale slyšela jsem, že jediný, kdo tuhle chodbu používá, je... Ale ne, to musíme ověřit. Co kdybychom nějaké ty svitky vzaly pod vrbu?“

Eillen souhlasila a o pár chvil později jsme se ve stínu košatého stromu probíraly nejrůznějšími spisy, které se vesměs týkaly plánované stavby Godrikova dolu.

„Víš, já si myslím, že všechny tyhle zápisy jsou Werewolfa.“ sdělila jsem kamarádce svůj názor.

„Prosím tě, jak jsi na to přišla?“

„No, totiž... Tahle chodba je používána vlkodlaky, víš? Nebo aspoň byla dřív... Předávají si to tajemství mezi sebou, to bylo teda štěstí, že autor té knížky byl taky vlkodlak... A Werewolf je tedy asi jediný, kdo o ní ví...“

„Ale proč by ty spisy nechával tam a neukládal je třeba ve svém kabinetě?“

„Tys tam nikdy nebyla, že? Já ale ano, jednou jsem si tam odpykávala školní trest. Měl tam spoustu věcí... Pár nedošitých modelů z Příčné, předměty, které sám zabavil zlobivým studentům, a ta jeho garderoba, která taky zabere docela dost místa... Prostě už to neměl kam dát... Posloucháš mě vůbec?!“

Neposlouchala mě. Byla zabraná do jednoho svitku. Přisedla jsem si blíž a dala se také do čtení:

Zabydlování Godrikova dolu

Jelikož nemůžeme do nově vybudované vesnice vpustit celou kouzelnickou populaci naráz, bylo rozhodnuto, že její osídlování bude postupné.

Jako první získá svoji rezidenci sedm profesorů z Bradavic (za cenu velmi symbolickou), kteří splní určité podmínky, ty budou ustanoveny později. Zatím se s tím spěchat nemusí, práce na vesnici je pořád víc než dost.

„No, teda, Morri, to by bylo, vid’?“

„No, zní to zajímavě, ale je to bohužel jen pro profesory...“

„S tím by se možná dalo něco udělat...“ odpověděla Eillen s šibalským úsměvem na rtech.

Potom jsme nanosily svitky zpátky do tajného kumbálu. Na to, abychom šly prozkoumat chodbu až na její konec do Chroptící chýše už ale bylo pozdě. Nakonec se mi ale podařilo přesvědčit Eillen, abychom se šly podívat druhým směrem. Chodba končila (respektive začínala) hned za první zatačkou. Uzavíraly ji kořeny vrby, zkroucené tak, aby se po nich dalo pohodlně vyšplhat až nahoru na povrch zemský. Vylézt nahoru tudy bylo mnohem pohodlnější než se škrábat z chodby jen tak.

Poté, co jsme se trochu pocvičily ve šplhu, jsme ještě musely nenápadně zamaskovat propadlý strop v chodbě. Příliš se nám to nepovedlo, výsledek vypadal, jako by bradavické pozemky formoval ledovec, ale bylo to lepší než je nechat ve stavu, kdy se zdály být poničené zemětřesením.

Pak se už vrátily zpátky do hradu; výprava do Chroptící chýše byla odložena na neurčito. V tu chvíli by mě nikdy nenapadlo, že až půjdu pod vrbu příště, budu již profesorkou.

Zfialování šlo celkem hladce, všechno to zařídila Eillen. Nechtělo se mi sice skončit se studentským životem, ale vidina rezidence v Godrikově dole byla lákavá... A navíc jsem v tom nemohla nechat Eillen samotnou, to dá přece rozum.

Když z nás byly profesorky, důkladně jsme prošly celou sborovnu, ale žádné pro nás důležité informace, byť zaobalené do nějakého jiného sdělení, jsme nikdy nenašly.

Kumbál v chodbě pod vrbou jsme chodily kontrolovat přibližně po týdnu, ale žádné převratné novinky jsme nikdy nenalezly. Zato důvodů, proč se musí s vyhlášením onoho tajného konkurzu ještě počkat, bylo čím dál tím více.

Na konci prázdnin nás ale čekalo jedno překvapení. Při jedné obhlídce terénu, jsme si již na břehu jezera všimly toho, že ne vše je takové, jaké být má. Vchod do chodby byl otevřen. Myslely jsme si, že tam asi Werewolf přidává nějaké zprávy... Jaké bylo ale naše překvapení, když z otvoru mezi kořeny vrby vylezl student Ladard Papulka – a co víc – s náručí plnou svitků!

„Rychle, jdeme!“ zavelela Eillen.

Přidaly jsme do kroku. Když nás nebelvírský prefekt uviděl, zarazil se. Na otázku, co tu dělá, odpověděl, že mu do chodby spadnul bůček a že ho šel vytáhnout. Ha, ha, ha, moc vtipné... O dost smutnější ale bylo to, že o našem tajemství věděl někdo další. A zrovna někdo, kdo má takovou papulku, která to rozhlásí po celém hradě, v nejlepším případě po celém Nebelvíru...

Nedalo se nic dělat, musely jsme přistoupit na vyjednávání. Ujala se toho Eillen. Zdálo se, že Ladard důvody, proč o tom, co se dozvěděl, nesmí říci nikomu dalšímu, pochopil velmi dobře. Vzaly jsme ho tedy mezi sebe.

Další týden už šli na průzkum k vrbě dvě profesorky a jeden profesor.

Dny plynuly, výuka začala a já zjistila, že být profesorkou není úplně tak jednoduché, jak se může zdát. Musela jsem napsat všechny výklady, vymyslet zadání domácích úkolů, jejich vypracování opravit... A do toho všeho se mě Eillen a Ladard chvíli co chvíli snažili vylákat na pochůzku k vrbě.

„Co když tam včera přidal Werewolf něco jiného?“ a „Jestli tam nepůjdeš s námi, neřekneme ti, co jsme se dozvěděli nového!“, hučeli do mě pořád.

A tak jsem chodila. Většinou mi to zabralo tak tři večery do týdne a co hůř – ty večery byly vyplýtvány úplně zbytečně. Jediné, co jsme se vždy dozvěděli nového, bylo to, kdo se opozdil

s dovozem stavebního materiálu, proč zabralo vysušení nedaleké bažiny víc času, než se plánovalo, a podobné věci...

Tyto vycházky se zdály být poměrně stereotypní, ale pak se stalo něco, co nás mohlo málem stát přístup na naše oblíbené místo...

V jednom říjnovém dni jsme se rozhodli, že půjdeme obhlédnout terén a podívat se, jestli pro nás Werewolf nemá nějaké zajímavé novinky. Vchod u vrby jsme našli stěží, přestože už jsme cestu k němu znali snad už i poslepu – tolik listů za ty tři dny, co jsme sem nezašli, napadalo.

Malá komůrka dole byla už skoro celá zaplněná. Vzali jsme pergameny, které se zdály být těmi nejnovějšími, vynesli je nahoru k vrbě a dali se do čtení.

„Tady píšou, že vzniknul problém se zateplením domků... A v práci se prý nemůže pokračovat dřív než na jaře, to nevypadá dobře... Co na to říkáte?“ chtěl vědět Ladard.

„No, to nejsou příliš dobré zprávy.... Tady se ale nepíše nic lepšího – prý našli pod zemí velké hejno škrken, které způsobily problémy, no, to se dalo čekat... Co se píše u tebe, Eillen?“

„Bacha!“ sykla má kamarádka.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, ale vzápětí jsem to zjistila sama. Blížil se k nám pan ředitel. Já i Eillen jsme ho pozdravily, Ladard jen u pozdravu nezůstal...

„Jé, to jsou k nám ale hosti! Dobrý den, pane řediteli,“ pozdravil s falešným úsměvem a rychle začal smotávat pergamen do roličky, „Co Vás přivádí na tato místa?“

„Dobrý den, dobrý... Ale, to víte, my jsme tu s kachničkou na takové procházce... Chtěla si zaplavat v jezeře, dokud je ještě hezky, tak jsem jí vyhověl. Ale budu muset dát pozor, aby se mi nenachladila, to bych si potom vyčítal. Co tu vůbec děláte vy?“ otázal se pan ředitel.

„My tu takhle... my jen totiž, ehm...“ začaly jsme blekotat s Eillen.

„My jsme tu právě založili čítárnu.“ projevila se charakterně Ladard.

Pana ředitele toto sdělení očividně zaujalo: „Čítárnu? Nu, to je nápad, tedy, přesně něco takového teď naše škola potřebuje! Fanfikce stagnují, mládež už nemá o četbu zájem! A jak jste ji pojmenovali?“

„Pod vrbou.“ odpověděl Ladard bleskově.

„Ano, přesně tak, Pod vrbou, nebo tomu taky říkáme SubSalix.“ blýskla se znalostí latiny Eillen.

„SubSalix, to zní krásně... A navíc takové romantické prostředí, ten vánek a to všechno...“ zasnul se pan ředitel, „Víte, tak mě napadlo, že bychom to mohli vyhlásit na celé škole, hned zítra to udělám.“

Už jsme neměli na vybranou a mohli jen trpce sledovat, jak pan ředitel cupitá k jezeru pro kachničku, která se mezitím asi dostatečně provětrala...

„Tak, a je to,“ hlesla Eillen, „přesně to jsme potřebovali – aby nám sem chodilo víc lidí! Co když naše tajemství odhalí?“

„Ale neboj, Eill,“ uklidňovala jsem ji, „sem si dáme výdejní pultík, tak, za něj nikdo nebude smět vstoupit... A o zbytek už se snad postará škola, co myslíš, Ladarde? Ladarde? Děje se něco?“

„Ale nic, nic... jen mě tak napadlo, že by bylo fajn, když by do naší čítárny mohly chodit studentky jen v kozačkách a minisukních...“

Když jsme panu kolegovi naznačily, že jestli máme zakládat čítárnu, tak založíme čítárnu seriózní, řekl, že si musí ještě rozmyslet, jestli s námi na tomto projektu bude spolupracovat.

Ještě toho dne večer se prý však stavil za panem ředitelem, aby ho jako zakladatele SubSalix nikde nevyhlašoval, že od toho dává ruce pryč.

Pokud jste někdy slyšeli zvěst o tom, že byl z týmu zakladatelů vyhozen, protože neuměl číst, musím Vás zklamat – zrovna tohle jsme byly ochotny tolerovat...

A tak jsme na založení a spravování čítárny zůstaly samy. A věřte tomu, že nám ani nevadí, pokud k nám přijdete v dlouhé sukni... Ale nesmíte nám vlézt za výdejní pultík!

4. úkol

Popsat hogwartský pantheon a výtvarně ztvárnit jeho jednotlivé bohy.

Bohové Hogwarts jsou důležitou součástí celého magického světa a bez nich by se naše škola rozhodně neobešla. Každý z nich ztělesňuje vlastnost nebo nějaký jev, který je určitým způsobem podstatný pro život každého z nás.

<http://img88.imageshack.us/img88/740/img1340xn2.jpg>

V jejich čele se tyčí osm opěrných sloupů, osm členů školní rady, osm hlavních bohů. Ti jsou podivuhodně vyvázeni a ve dvojicích tvoří své opaky. Nastává tak dokonalá rovnováha, která sebou přináší harmonii a příslib zářné budoucnosti.

Nebylo tomu tak ale vždycky, všichni si pamatujeme, kolikrát se seznam hlavních bohů měnil, jak se jejich vyznavači nakláněli na tu či onu stranu. Kolik z nich se již stalo nižšími bohy anebo dokonce skončili v samotném propadlišti dějin.

Život a Smrt, Slunce a Měsíc, Řád a Chaos, Mír a Válka – osm pojmů, které jsou protikladné, ale zároveň by jeden bez druhého nemohli existovat. Stejně tak i naši bohové, ať již jsou mocní sebevíc, jeden sám o sobě by vládnout nemohl.

Ale i když dohromady tvoří silnou skupinu, přeci ani tak nemohou celý svět řídit sami. Potřebují k sobě i bohy, kteří sice nebudou tak silní v širokém okruhu věcí, ale právě to je činí ještě vlivnějšími. Formálně jsou samozřejmě podřízeni těm hlavním, ale pokud se nad tím pozastavíme a zamyslíme se, jedni bez druhých nemohou existovat – v tomto případě platí oboustranná závislost. Jak by třeba jeden takový hlavní bůh zvládnul dělat všechno sám? Nejdůležitější je to, že přes veškeré neshody drží spolu a svět se tak po sebemenším záchvěvu větru nezboří. A můžeme doufat, že to tak bude navěky věků.

Nimrandir - bůh života

-

<http://img132.imageshack.us/img132/4423/img1311hz3.jpg>

-

Je jedním ze čtyř hlavních bohů světla, protipól boha smrti. Řadí se pod něj příroda i zdraví, život dokáže vdechnout i mrtvé hmotě a jeho moc je pro život v našem světě naprosto nepostradatelná. Patří mezi nejstarší božstva našeho světa, je tudíž moudrý a trpělivý, má pověst jednoho z nejčistších a nejcitlivějších bohů vůbec. Nimrandir je poměrně společenský, jeho zjevení nebývají sice častá, ale zato bývají zcela pravidelná: zjevuje se obvykle v přítomnosti svého dobrého ducha kachničky, který sice pravděpodobně nemá pro širší svět žádný hlubší význam, je ovšem natolik známý a nepostradatelný, že se stal mezi lidmi dokonce Nimrandirovým symbolem.

V současnosti je jedním z nejmocnějších bohů – přesto ovšem rozhodně není obávaný a lidé k němu spíše vzhlížejí jako k záruce laskavé a spokojené budoucnosti. Ve starých análech bývá Nimrandir spojován také s bohem země, s vládcem půlnočního slunce a s bílou magií.

Raven – bohyně plodnosti

-

<http://img132.imageshack.us/img132/1813/img1310rq6.jpg>

Raven je součástí božstev života, je přezdívána „bohyně Matka“ a je skutečnou matkou bůžka Eusebia. Do její působnosti spadá tedy kromě plodnosti i mateřství, starost o teplo rodinného krbu a o kvalitu domácího zázemí. Rozhodně by ovšem nebylo dobré považovat ji za symbol „domácích putěk“ – Raven je proslulá svou rázností a pevnou rukou, kterou dokázal zkrotit teprve až sám obávaný Nekro! Je taktéž známá svým vztahem k rostlinám a všem živým tvorům, někdy proto bývá označována i jako patronka fauny a flory.

Kris – bůh přírody

-

<http://img72.imageshack.us/img72/1803/img1331xy5.jpg>

Bůh přírody logicky spadá pod působnost boha života. Má na starosti přírodu a její chod jako celek, od nejprimitivnější bakterie po nejsložitější organismus – ať už živočišného či rostlinného původu. Jeho nejoblíbenějším útočištěm je ovšem les, bývá proto často ztotožňován s patronem lesů a lesních obyvatel.

Obecně je Kris považován za velice laskavého a mírného boha, který s nadhledem a mírumilovností sobě vlastní shovívavě toleruje lidskou zvidavost a rozpínavost, dokonce k ní i podněcuje a dobré výsledky lidského bádání neváhá štědře odměňovat. Často bývá zobrazován s černým panterem po boku, který má symbolizovat soulad a symbiózu mezi člověkem a přírodou v její nejdivočejší a nejnebezpečnější podobě.

Jori – bohyně zdraví a vitality

-

<http://img76.imageshack.us/img76/3590/img1336sx9.jpg>

K božstům života též patří Jori, která je považována za bohyni-léčitelku. Prostřednictvím léčivých sil přírody regeneruje a ozdravuje všechny své věřící. To, že je ve svém poslání skutečně dobrá, dosvědčuje i fakt, že i ona sama přes svůj značně pokročilý věk neustále kypí zdravím a vitalitou, stejně jako kterákoliv její mnohonásobně mladší kolegyně. Často bývá mylně považována spíše za dobrého ducha než za bohyni, což je pravděpodobně způsobeno nízkou viditelností její osoby v našem světě. Na obhajobu těchto častých omylů je ovšem třeba podotknout, že za Jori obvykle mluví skutečně pouze činy – neboť po vykonání jakéhokoliv skutku vždy zmizí dříve, než může kdokoliv její přítomnost zaznamenat.

Nekro – bůh smrti

-

<http://img132.imageshack.us/img132/6775/img1309da5.jpg>

Jeden ze čtyř hlavních vládců temnoty. Tvoří přirozenou protiváhu pro boha života a společně s ním odpradávná ovlivňuje existenci či neexistenci lidí našeho světa. V ústním podání se dokonce traduje, že to byl právě on, kdo zajistil v nekonečnu všehomíra prostor pro náš svět v takové podobě, v jaké ho dnes známe, a tudíž že nebýt jeho, neměl by bůh života ani kam svůj život vdechovat.

Bývá zpodobňován jako kostlivec v dlouhém temném hávu, což mu dodává děsivě hrozivý vzhled. Ve své podstatě ovšem není tak nebezpečný a zlý, jak by se mohlo na první pohled zdát. Jako vládce podsvětí je více než oblíbený, schopným jedincům uctívajícím jeho kult zajistí ve svém království vysoké pozice, svá rozhodnutí o smrti lidí vynáší spravedlivě

a moudře a svého posla smrti, tajemného a obávaného Ferdinanda, za každým vyše vždy maximálně jednou. Jeho schopnost zabít jediným pohledem bývá navíc považována za velmi svůdnou! Na důkaz tohoto tvrzení lze poukázat na fakt, že Nekro jako jediný z bohů žije v harmonickém svazku s bohyní plodnosti, sličnou Raven, a je otcem Eusebia, patrona všech hádat a plačících dětí.

Carwin – bůh démonů

-

<http://img72.imageshack.us/img72/7538/img1325mq8.jpg>

Jakožto vládce všech temných sil a démonů spadá Carwin mezi božstva smrti. Je ovšem třeba zmínit, že se jedná o dobrého a spolehlivého vládce, který se snaží demony usměrnit a udržet je v podsvětí, v pevných mezích, ze kterých nemohou škodit prostým smrtelníkům. Jeho laskavost je patrná i z jeho snahy učít své věřící bránit se před černou magií.

Veldrin – bůh podsvětí

-

<http://img228.imageshack.us/img228/5392/img1321ii5.jpg>

Veldrin má na starosti správu podsvětí, je pravou rukou boha smrti a plní jeho rozkazy. Zcela volnou ruku má potom na poli stvůr a nebezpečných tvorů ze Zakázaného lesa. Je jedním z velmi obávaných bohů a zde je důležité podotknout, že nikoliv neoprávněně. Na jeho podlost a úskočnost doplatilo již mnoho důvěřivců. Zobrazován bývá obvykle s dýkou v ruce, která symbolizuje jeho neustálou připravenost zaútočit. Uctívači podsvětí ovšem často namítají, že Veldrin dá každému vždy přesně to, co si zaslouží: hlupákům zatracení a moudrým svou náklonnost. Obecně bývá považován za jednoho z nejinteligentnějších bohů, navíc má nesporný smysl pro humor, což mu za roky jeho vlády získalo početnou řadu přívrženců.

Romain – bůh lovu

-

<http://img72.imageshack.us/img72/6013/img1328nt0.jpg>

Bůh lovu je dalším z božstev smrti. Romain nesymbolizuje ani tak čestný lov za účelem obživy, jako spíše pravou štvanici, kdy je lovená oběť doslova vehnána do náruče smrti. A ano, nemusí se jednat vždy pouze o zvíře. Všeobecně je známo jeho spojenectví s Veldrinem, kterému se stará zejména o „odklizení nepohodlných“.

Letitia – bohyně slunce a jasného dne

-

<http://img132.imageshack.us/img132/687/img1313zi6.jpg>

Další ze čtyř hlavních jasných bohů. Jako bohyně slunce je nejjasnější a nejhřejivější ze všech bohů, s jakými se můžeme setkat – jako bohyně jasného dne potom mezi nás vnáší štěstí, radost a spokojenost. Existuje jako protipól boha měsíce a temné noci, svým teplem a jasem vyrovnává jeho chlad a temnotu. Letitia má mnoho skalních vyznavačů, obdivována je zejména její ochota pomáhat druhým, zahřívat jejich srdce a vést je na cestě ke štěstí.

V současné době je též uctívána jako patronka všech trpících, neboť se rozhodla vnášet své teplo zejména mezi nemocné a trpící lidi, kterým se tak snaží ulehčit jejich osud. Ve své bohulibé činnosti má mnoho následovníků, což má za následek rychlé uzdravování nemocných a pohodu a přátelství mezi lidmi. Letitia též učí lidi usmívat se a radovat se ze života – jako důkaz tohoto tvrzení nechť slouží fakt, že jako jedna z mála bohů nežadá žádné oběti a jako projev oddanosti věřících jí stačí pouze jejich úsměv na rtech a štěstí v srdci.

Lenúlie – bohyně štěstí

-

<http://img132.imageshack.us/img132/4277/img1312qa6.jpg>

Pod bohyni slunce a jasného dne spadá zejména bohyně štěstí. Lenúlie je poměrně mladou bohyní, která na svou pozici přispěla v dobách, kdy byla bohyně slunce po mnoho měsíců rozsevat svou radost a zář na odvrácené straně světa. Ve své podstatě jde tedy o bohyni prohlubující velkou část díla započatého bohyní Letitií, která s ní nyní, v době jejího šťastného návratu, v harmonii a shodě spolupracuje.

Lenúlie se zaměřuje především na kvalitu života lidí a spíše než o jejich duchovní štěstí dbá o štěstí materiální. Je známa tudíž jako patronka Příčné i Šikmé ulice, učí své věřící jak se stát úspěšným či oblíbeným a s trpělivostí a ochotou se snaží plnit přání lidí, se kterými se setkává při svých zjeveních.

Morrigan- bohyně lásky

-

<http://img132.imageshack.us/img132/6652/img1314xf2.jpg>

Do slunečních božstev spadá i spanilá a citlivá Morrigan, bohyně věčné a citlivé lásky, patronka všech zamilovaných duší. Svým věřícím dokazuje především, že láska má mnoho podob, lze ji cítit k člověku stejně jako ke zvířeti, k rostlině či k pouhému okamžiku. Stejně tak ji lze cítit různě intenzivně – pokaždé ale povznese naši duši a dá nám touhu žít.

Consuela – bohyně krásy

-

<http://img228.imageshack.us/img228/907/img1316sp5.jpg>

Bohyně Consuela spadá svou působností pod bohyni slunce a jasného dne. Je považována za ztělesnění krásy a věčného mládí. Podle pověsti se každý muž, který ji potká, beznadějně zamiluje a zbytek života prodělá ve snách – jedná-li se o pravdu, máme zde vysvětlení, proč se tato krásná a uctívaná bohyně nikde příliš nezjevuje. Již jen z tohoto můžeme poznat, že je Consuela taktéž velmi moudrá a (jak napovídá její spojení se sluncem) i laskavá. Mnoho následovnic má zejména mezi krásyčtivými ženami a její učení magie krásy se setkává s nevšedním ohlasem.

John – bůh měsíce a temné noci

-

<http://img132.imageshack.us/img132/1958/img1308uy9.jpg>

John je dalším hlavním temným bohem tvořícím přirozenou protiváhu k bohyni slunce a jasného dne. V posledních letech jeho moc rapidně vzrůstá a není zcela jasné, čím byl tento efekt způsoben. Jako nejrealističtější vysvětlení se jeví tvrzení, že je John prostě schopný bůh a jeho schopnosti se zkrátka staly nepostradatelnými. Jakožto vládce noci je často považován za patrona všech vlkodlaků (jistě prameny uvádějí, že dokonce John sám je vlkodlak – nicméně je důležité brát tyto zvěsti s rezervou, není totiž jisté, zda je nešíří pouze sami publicitychtiví vlkodlaci). I přes jeho nespornou sebestřednost hraničící až s egoismem (která je nejspíše způsobena chladnou a bezkonkurenční dominancí měsíce na nočním nebi) je všeobecně považován za rozmilého a neodolatelného boha. Mnoho dívek si například v současnosti kupuje na Příčné přívěšky „Měsíční krystal“, aby mu tím daly najevo svou loajalitu.

Díky své moci, bystrému měsíčnímu oku a pronikavé inteligenci patří k bohům s největším přehledem. Jakožto vládce noci zná veškerá tajemství a opravdu nic se před ním neutají. Vzhledem k jeho inteligenci je také známa jeho náklonnost k havraspárské koleji, jejímž patronem by se do budoucna rád stal.

Amálka – bohyně hvězdné noci

-

<http://img88.imageshack.us/img88/6754/img1337yn7.jpg>

Další ryze noční bohyní je Amálka. Uctívána bývá hlavně pro svůj vnitřní zlatitý lesk, kterým dodává kouzlo jasné noci bez mraků. Její hlavní síla je spatřována v umění nitrozpytu a vnitřní psychologie, které dokazuje zejména její schopnost přitahovat k sobě jakákoliv zvířata, především ovšem kočky, a vzbuzovat u nich naprostou odevzdanost hraničící až s náměsíčností. I přes svůj temný původ je Amalká velmi oblíbenou bohyní – zejména mezi chovateli koček a vášnivými astronomy.

Abbadon – bůh stínů

-

<http://img72.imageshack.us/img72/4373/img1333og9.jpg>

Do měsíčních božstev spadá i bůh Abbadon. Je vládcem stínů a stínové magie. Stejně jako je John patronem vlkodlaků, je Abbadon patronem upírů. Z tohoto důvodu je vášnivým odpůrcem slunečních božstev a své stíny tajně proti světlu poštvává. Zpodobňován bývá jako aristokrat s bledou pletí, který neváhá zaútočit ve chvíli, kdy noc obzvláště potemní. Upíři na něj ovšem nedají dopustit a považují ho za spasitele své rasy.

Sayuri – bohyně skrytého tajemství

-

<http://img72.imageshack.us/img72/5727/img1330lo4.jpg>

Poslední noční božstvo představuje Sayuri, patronka všech lidí ukrývajících tajemství. Jakožto temné bohyni jí na povaze lidských tajemství nikterak nezáleží – naopak, čím temnější a nevyslovitelnější dané tajemství je, tím více moci a ochrany na neprozrazení mu propůjčí. Díky své tajemné moci bývá často považována za křehkou vílu, která se snaží chránit své věřící. Pravdou ovšem je, že Sayuri nejspíš není ani zdaleka tak křehká, jak by se mohlo na první pohled zdát. Je totiž tak tajemná, že vlastně ani nikdo netuší, jaká ve skutečnosti je. A

tento fakt nutně musí působit podezřele! Stejně tak své věřící chrání opravdu dokonale: jsou tak utajeni, že se ani neví, kolik jich je a kdo mezi ně patří.

Angela – bohyně řádu

-

<http://img183.imageshack.us/img183/9532/img1297fk3.jpg>

Řád a chaos jsou od pradávného vzniku bytí hlavními hybnými silami veškerého vývoje. Bohyně Angela disponuje schopností usměrnit chaos, vytvořit harmonii z disharmonie, nalézt soulad tam, kde neexistoval. Je tedy protikladem bohyně chaosu, která tuto schopnost nemá a naopak si v disharmonii a nesouladu libuje. Jako tvořitelka vlastního řádu (a tudíž ničitelka předchozích hodnot) bývá někdy mylně považována za temnou bohyni – přestože její povaha je vskutku skrz naskrz jasná. Je proslulá svou tvůrčí a pojnou silou, neutuchajícím elánem a energií. Přes svou důležitost na pozici jednoho z nejdůležitějších božstev žije velice skromně a nenápadně: zatím není znám žádný záznam o jejím oficiálním zjevení. Přísnost a řád ve všem, nač Angela sáhne, je tedy jasnou samozřejmostí, přesto ji ovšem nelze podezírat z přílišné upjatosti - proslavila se též jako bohyně s největším smyslem pro sarkasmus a recesi.

Sefrenie – bohyně stvořitelka

-

<http://img228.imageshack.us/img228/5231/img1319it5.jpg>

Když Angela stvořila řád a s ním bytí takové, jaké známe, přišla Sefrenie, která stvořila svět, jehož podoba zůstala dodnes zachována. V minulosti bývala za tento svůj počín velebena obdobně, jako je dnes veleben bůh života. V současnosti již ovšem nemá svou moc, do dění v našem světě již dlouhou dobu nijak nezasahuje, což mělo za následek úbytek věřících. Pouze hrstka zasvěcených a na tradicích lpějících mnichů dále zapaluje v jistý slavný červený den v oknech své bílé svíce. Pravdou ovšem je, že bohyně stvořitelka se již dávno vytratila neznámo kam, snad se skrývá kdesi v božském dómě a užívá si svůj zasloužený božský důchod, snad pouze odcestovala do vzdálených končin univerza, aby v nich zakládala další nové světy.

Séglas – bůh moudrosti a inteligence

-

<http://img228.imageshack.us/img228/1162/img1320vr2.jpg>

Bůh moudrosti spadá samozřejmě pod božstva řádu. Svou jasnou logikou a pronikavou inteligencí se jasně podílí na dalším formování světového statu quo. Ve světovém univerzu neexistuje oblast, ve které by nebyl vzdělán, stal se proto patronem všech mudrců a vzdělavců. Jeho duch je na své okolí nesmírně náročný, ocení pouze skutečně kvalitní, inteligentní věřící, vynikající ještě nadto pílí a snahou. Ovšem ve chvíli, kdy udělí takovémuto jedinci své požehnání, má obdarovaný jistotu, že je hoden dosáhnout jednoho dne skutečné, božské moudrosti.

Eillen – bohyně spravedlnosti

-
<http://img232.imageshack.us/img232/9695/img1318sd9.jpg>

Dalším nezastupitelným božstvem řádu je spravedlnost. Kdyby právě ona nedohlížela na spravedlivost a rovnost utvořeného řádu, nebyl by náš svět ani zdaleka tak dobrý, jak se nám dnes zdá. Bohyni spravedlnosti stačí znát jediné – duši všech lidí, jejichž život řád ovlivňuje. A jelikož je Eillen znamenitou čtenářkou v lidských duších, nebrání jí nic, aby dosáhla maximálního porozumění a tudíž i poznání, kde leží nejvyšší spravedlnost. Takováto moc by samozřejmě mohla být lehce zneužitelná, nicméně v rukou spolehlivé, svědomité a světlé bohyně může náš svět vzkvétat bez obav.

Tarí – bohyně chaosu

-
<http://img183.imageshack.us/img183/5021/img1294nc1.jpg>

Jak tvrdí staří filozofové, chaos je absolutním počátkem bytí. Bohyně Tarí je tedy bezesporu nejstarším bohem, kterého můžeme mezi „vládnoucí osmičkou“ nalézt. Je základem všeho, bez ní by neexistovalo zhora nic. Pojem „chaos“ má v současné mluvě možná mírně pejorativní charakter – rozhodně by ovšem nebylo dobré nazírat na tuto bohyni jako na představitelku něčeho nedobrého. Naopak – její moc je natolik kreativní a natolik povznesená, že nemá potřebu cokoliv usměrňovat, ve svém učení vysvětluje, že je třeba „nechat věci plynout tak, jak ony samy chtějí“, dopřát jim hravou volnost a nsvázanost. Přestože je považována za temnou bohyni, je její temnota minimálně sporná: vlivem její nespoutané síly může sice dojít k lecčemu zlému, utváří se však díky ní i mnoho dobrého. Tarí je navíc bohyně s velkým srdcem a s nezměrnou láskou ke svým bližním, která učí své věřící rozvíjet vlastní nitro a nalézat v něm moudrost vlastní věčnosti.

Saxy – bohyně univerza

-
<http://img132.imageshack.us/img132/6727/img1304uz2.jpg>

Bohyně Saxy byla jedna z prvních božstev chaosu, byla to právě ona, kdo kráčela společně s Tarí a zakládala chaotické a tvořivé prapůvodní univerzum. Traduje se, že přišla ze samých hlubin podsvětí a že právě jejím přičiněním má chaos svou temnou duši. Jisté ovšem není nic, neboť důkazy na toto téma samozřejmě neexistují. V již dávno minulých dobách se Saxy rozhodla o svém „stovřítelském“ počínu učit své věřící, ze záhadných důvodů však nakonec nechala své učení nedokončené. Možná pouze zmizela opět kdesi ve víru svých tvořivých schopností, možná však chtěla vyslovit tajemství podstaty, které by nemělo být odhaleno. nyní se po našem světě pohybuje spíše jako stín či temná silueta, která jen zřídka odhalí svou sinalou tvář.

Eileen – bohyně majetku a bohatství

-
<http://img183.imageshack.us/img183/2341/img1300vg8.jpg>

Eileen je další důležitou bohyní vzešlou z rozmařilosti chaosu. Je pověstná svým vztahem k majetku, obzvláště potom k penězům. Pro svou zálibu v hamounění mamonu a bohatství se

stala patronkou všech lidí, kteří touží po naditém měšci a plné truhlici. Vzhledem ke svým „finančním kvalitám“ se dokonce v nedávné době stala i ikonou Gringottovy banky.

Ladard – bůh tělesných požitků

-

<http://img72.imageshack.us/img72/5973/img1323gb6.jpg>

Bůh tělesných požitků spadá pod božstva chaosu možná zdánlivě nelogicky, jeho přítomnost zde je nicméně více než oprávněná. Díky hravosti a naprosté nespoutanosti chaosu se mohou rodit takové sféry světa, které jsou stejně nespoutané a stejně bláznivé jako chaos sám. V rozumné míře snad ani nemohou být (stejně jako chaos) považovány za temné, v nerozumné míře se však naopak stávají naprosto zhoubnými. Ladard tedy zodpovídá za udržení všech tělesných požitků, které nám lidské tělo nabízí, na „nezhoubné hranici“. S přístupem sobě vlastním hledá a nachází „umírněnou dimenzi“ požitkářství: skrze lásku k bůčku a řízkům hledá kvalitní charakter v lidských duších a skrze tyto dva revoluční nástroje potom usměřňuje jejich temné povahové rysy.

Netřeba snad dodávat, že Ladard bývá považován za boha veselého, srdečného a zábavného a že je mezi jeho uctívací rozšířena informace, že je radno uctívat ho kvalitními a hlavně chutnými poživatinami.

Silvia – bohyně míru

-

<http://img228.imageshack.us/img228/2041/img1317lc0.jpg>

Silvia je dalším ze čtyř světlých bohů vládnoucích našemu světu. Je protikladem k bohu války a jejím základním úkolem je vést nás po cestě míru, klidu, chránit nás před utrpením a bolestí. Teprve ovšem až když je dosaženo absolutního klidu v našem světě, může se její vzácná a světlá osobnost projevit skutečně naplno. Působením její moci se naší společnosti totiž daří rozvíjet se v klidu a harmonii, pěstuje se umění, komunikace a zejména vzdělání. Bez jejího vlivu (a současně nepostradatelného klidu zbraní, neboť, jak je známo, inter arma silent musae) by se náš svět nikdy nemohl ve svém kulturním a duševním vývoji posunout tak daleko, kde se dnes nachází.

V užším slova smyslu je Silvia patronkou všech pěvců, zpodobňována bývá jako křehká víla s listím ve vlasech, která nabízí inspiraci všem romantickým duším. I přes její mírumilovnou a klidnou povahu je jistě pošetilé domnívat se, že se neumí řádně rozohnit a vládnout pevnou rukou – bez ráznosti a síly osobnosti by se nikdy nemohla stát vládnoucím božstvem.

Modesty – bohyně klidu a odpočinku

-

<http://img72.imageshack.us/img72/7387/img1326cd1.jpg>

Jako typický příklad mírového božstva slouží bohyně Modesty. V současné době je natolik klidná a odpočívající, že dokonce ani není jasné, co vůbec (a zda něco) dělá. Nejspíše se ale věnuje studiu historie a archeologie - stejně, jako se tomu věnovala po mnoho předchozích generací. Inu, je zkrátka pravdou, že v míru se studium, klid a odpočinek výborně doplňují.

Niam – bohyně umění

-

<http://img72.imageshack.us/img72/2529/img1329xf3.jpg>

Bohyně umění je jednou z nejdůležitějších průvodnic Silvie. Niam je proslulá zejména výtvarným nadáním, které bez váhání přenáší do celospolečenského života. Její magický štětec dokáže vytvářet skutečné zázraky a zhodnocuje tak prakticky vše, nač co se podíváme.

Anseiola – bohyně inspirace

-

<http://img72.imageshack.us/img72/8987/img1334wu6.jpg>

Anseiola je další důležitou bohyní vzešlou z míru. Kde by byl rozvoj civilizace bez kloudné inspirace? Kde by bez ní bylo umění a tvorba? Největší inspirací pro samotný náš svět je bezesporu bohyně Anseiola, zakladatelka Denního Věštce, schopná spisovatelka a nepřekonatelná básnířka v jedné osobě. Hojně uctívána je zejména v uměleckých kruzích, inspiraci dodává ovšem hlavně spisovatelům a básníkům, pro které má obzvláštní slabost. Bývá také považována za patronku novinářů a skřítků šmíráčků – neboť není pro žádného informacechtivého badatele většího požehnání, než náhlá inspirace na směr, kterým svou pozornost zaměřit. Pravděpodobně z tohoto důvodu bývá Anseiola často vyobrazována s maskou na tváři – jako symbol snahy zakrýt pravé úmysly, se kterými byla inspirace seslána

Serge – bůh války

-

<http://img183.imageshack.us/img183/5649/img1296ew7.jpg>

Bůh války je dalším ze čtyř temných bohů, ovlivňujících celý náš svět. Vytváří protiváhu k bohyni míru a vnáší do našeho světa vzrušení, emoce a ohnivou energii. Sergeho lze do jisté míry považovat za úskočného boha, který světu neukazuje svou pravou tvář: Na první pohled totiž působí jako jemný a nekonfliktní muž – ovšem již druhý pohled vyvolá hned několik otázek. Nikdo totiž nemůže přehlédnout podivná tajemství, která tento bůh skrývá. A otázkou, která je nasnadě, je proč je skrývá. Jeho oheň a krev válečníka se ovšem dostanou na povrch vždy v okamžiku, kdy se kdokoliv ze smrtelníků odváží otázat - takže odpověď dnes nikdo z žijících lidí na světě nezná.

Serge bývá zobrazován jako silný válečník, s oštěpem v ruce a odhodlaným, neúprosným výrazem ve tváři. Do boje se vrhá se zápalem a bojovností a ještě nikdy se nestalo, že by prohrál. Je proto patronem všech vítězných tažení a úspěšných bitev. Nebylo by ovšem dobré utvořit si o něm mínění, že bojuje neustále a konflikty že snad přímo vyhledává: jako správný bojovník totiž ví, že po čase bojů musí následovat časy míru, aby se vojsku síly navrátily. A v takovýchto časech míru dokáže být obětavým a zábavným společníkem, stejně jako prostým mužem zahloubaným do studia historie a mytologie.

Sandrik – bůh odvahy a hrdosti

-

<http://img132.imageshack.us/img132/680/img1307mi6.jpg>

Odvaha a hrdost bývají častými původci konfliktů vedených z vášně. Sandrik je tudíž dalším válečným bohem, bez kterého by se válečná vřava nikdy neobešla. Je ovšem patronem rytířů a všech čestných bojovníků, jeho boj tedy bude možná tvrdý a vášnivý, ale nikdy nebude zákeřný a neoprávněný. Z tohoto důvodu bývá považován za „poměrně světlého“ boha a stojí přesně na pomezí mezi světlem a temnotou.

David – bůh soubojů

-

<http://img132.imageshack.us/img132/9738/img1305uj1.jpg>

Jedním z božstev války je bůh David. Jeho zápal, pevná ruka schopná mířit přesně a bez zaváhání a neznalost soucitu či slitování z něj činí nejnebezpečnějšího a neporazitelného protivníka v souboji. Bývá též považován za patrona všech výrobců hůlek, neboť se traduje, že tajemství jeho soubojových úspěchů spočívá právě v dokonalé znalosti své hůlky. Davidova duše je skutečně skrz naskrz temná a nezastaví se před ničím: je oprávněné domnívat se, že právě bůh soubojů je styčným bodem mezi božstvy války a božstvy smrti.

Amon- bůh síly

-

<http://img72.imageshack.us/img72/4465/img1327gp3.jpg>

Amon je taktéž válečný bůh – boj bez síly by totiž samozřejmě ve většině případů neměl žádný smysl. Přestože bývá často převlečen za ženu, jeho urostlé svaly na těle ženská róba rozhodně neschová. Jakožto vládce všech elementálů dokáže vyvinout takovou sílu, že k boji hůlku na rozdíl od Davida rozhodně nepotřebuje. Jeho pěkná postava a nebojácná, milá povaha jsou silným lákadlem pro zástupy oddaných slečen a dam, které se s oblibou sdružují v jeho chrámech.

5. úkol

Zodpovědět otázky o hepčítači:

- 1) Amálka Zlatá se ptá, jestli hepčítač umí štěkat či mňoukat a jaký vztah má ke zvířatům vydávajícím podobné zvuky.
- 2) Aleath deDark Spellman se ptá, Štěkn Sie Deutsch?!
- 3) Madam Angelu Grey-Slytherin by zajímalo, kolik má tak Hepčítač přibližně na kontě a kolik by vydělala, kdyby mistra Slytherina pustila k vodě a vdala se za Hepčítač.
- 4) Abaddon Sammael Gorgo se ptá, kdo sem tu šunku proboha přinesl.
- 5) Madam Anseiola Jasmis Rawenclav se ptá, zda-li se Hepčítač může mazat na chleba.
- 6) Amon Revan Travn se snaží všechny své kolegy přesvědčit o tom, že se ve sborovně nachází ďábelský stroj a že uděláme nejlépe, když se jej co nejrychleji zbavíme. Prý by se tohoto úkolu s radostí a odvahou sobě vlastní zhostil. Jak moc je nebezpečné svěřit Hepčítač do jeho rukou?
- 7) Arengil Almandi Heliodora se ptá na teplotu, při níž by se na Hepčítači dalo usmažit vajíčko.
- 8) Vážený kolega Carwin Malin Velien by rád věděl, zda-li je Hepčítač chytřejší než kolejni zvíře Havraspáru. Podrobnou úvahu zpracují Havraspárští soutěžící.
- 9) David Nekromacer se rozhodl sestavit Hepčítači horoskop na následující dekádu. Ovšem pak si vzpomněl na naše sedmibojaře a svěřil tento úkol jim.
- 10) Elle Sutherland se ptá zda a za jakých podmínek se dá na Hepčítači létat.
- 11) Velectěný kolega John Werewolf má zcela zásadní otázku: Kde je zakopanej pes?
- 12) Kris Glowr po nás stále požaduje pohádku Jak šel Hepčítač do lesa.
- 13) Vážený pan kolega Ladard Papulka se ptá, zda-li Hepčítač preferuje v jídelníčku bůček či pohanku. Podrobnou úvahu vypracují Nebelvířští soutěžící.
- 14) Lenúlie Čihůlková marně shání pro Hepčítač noční úbor. Uvítala by, kdybyste jí každý jeden nakreslili.
- 15) Madam Letitia te Tiba se ptá, zda-li je Hepčítač na světě sám nebo jestli má na světě bratia a sester a kolik (přesně se zaokrouhlením na deset desetinných míst).
- 16) Midar Kilahim se ptá, kolik bychom za Hepčítač mohli dostat, kdybychom jej prodali.
- 17) Vážený kolega Nekro the Gravedigger se ptá, kde je ten prďola, který tady čepuje to pivo?! A také zda-li umí lépe syčet než kolejni zvíře Zmijozelu. Podrobnou úvahu zpracují Zmijozelští soutěžící.
- 18) Pan ředitel, vládce náš, slunce naše jasné se údajně dozvěděl, že v Hepčítači sídlí jakýsi skřítek Rád by věděl, co je to za skřítko a nakolik se podobá všemocné gumové kachniče.
- 19) Sairalindě Aina Litray se ptá, zda být či nebýt.
- 20) Ségolas Clermond Revain se ptá, zda Hepčítač umí počeski.
- 21) Drahý kolega Serge Renire touží po odpovědi na otázku, zda-li je lepším vypravečem jezevec nebo Hepčítač. Podrobnou úvahu zpracují Mrzimirští soutěžící.
- 22) Madam Silvia Honorová tvrdí, že Hepčítač je mimozemšťan. Co je na tom pravdy?
- 23) Madam Tarí Tinuviel se ptá, zda-li ďábelský nástroj umí hrát DrD a pokud ne, proč tomu tak není?

Jelikož jsem se snažil na otázky odpovídat co nejuceleněji, musel jsem promíchat i jejich pořadí.

Pro případ, že by se Vám zdálo, že jsem snad na nějakou zapomněl, nebo pokud byste nějakou nemohli najít, dám sem jména profesorů v pořadí, ve kterém jsem odpovídal na jejich otázky:

Nimrandir Elénere, Lenúlie Čihůlková, Letitia te Tiba, Amálka Zlatá, Angela Grey-Slytherin, Midar Kilahim, Ladard Papulka, Elle Sutherland, Tarí Tinuviel, Ségolas Clermond Revain, Aleath deDark Spellman, Serge Renine, Carwin Malin Velien, Nekro the Gravedigger, Abaddon Sammael Gorgo, Sairalindë Aina Litray, Amon Revan Tragt, Silvia Honorová, Anseiola Jasmis Rawenclav, Arengil Almandi Heliodora, David Nekromacer, Kris GLowr, John Werewolf.

Ale teď už k věci:

Jeden z nejpřísněji střežených objektů na odboru záhad...

Nejasný původ, nejasná funkce, nejasná existence...

Hepčítač.

Není ale ona nejasnost jen zdánlivá?

Nedobrali se již snad „ti, o nichž se nemluví“ k nějakým konkrétním výsledkům a faktům, které jen čekají na to, až s nimi bude seznámena celá kouzelnická veřejnost?

I onen informační šum, který se ke mně donesl, již nějakou výpovědní hodnotu má...

Zcela zásadní informací, která mimochodem skýtá i odpověď na otázku pana ředitele, je ta, že uvnitř každého hepčítače sídlí gumový kačer. Jak vidíte, není ani třeba mít tolik fantazie, abychom spatřili alespoň nějakou základní podobnost mezi tímto tvorem a onou všemocnou gumovou kachničkou, která přes den sídlí v levém horním šuplíku pracovního stolu pana ředitele a která s hlavou školy sdílí každou noc lože.

Oproti tomu gumový kačer tráví celé dlouhé noci sám, uvězněn uvnitř hepčítače, odkud ani nevidí na světlo (respektive v noci spíše tmu) boží. Abyste získali názornou představu o tom, jak vypadá hepčítač ukládající se k spánku, přikládám následující obrázek.

<http://img120.imageshack.us/img120/4246/img1400sa1.jpg>

Povšimněte si prosím rovněž i mnou navrženého nočního úboru, k jehož vytvoření dala podnět madam Lenúlie. Jsem si vědom toho, jak je odvážný a vyzývavý, ale doufám, že alespoň pánové by mohli ocenit hluboký výstřih. Oproti tomu by dámám mohla imponovat vkusná krajka a romantická růžová barva.

Od odvážného nočního úboru bych se rád pomalu přesunul k rozmnožování hepčítače. To existuje dvojího druhu.

Prvním druhem je rozmnožování pohlavní – gumový kačer si najde gumovou kachničku.... a na světě jsou gumová káčátka, jimž přibližně po dvou dnech života naroste nový hepčítač. Tento způsob rozmnožování je však v současné době skoro nemožný, jelikož jediná pravá gumová kachnička je (jak již jsem zmínil výše) pod ochranou samotného pana ředitele. Tímto bych na něj také rád apeloval, aby si ji pořádně hlídal – v opačném případě může dojít k zamoření naší školy hepčítači.

Občas se stane, že se v blízkosti hepčítače vyskytne pouhá napodobenina gumové kachničky. To je ovšem hotová krize, jelikož z tohoto vztahu pocházejí výhradně hepčítače hybridní, které mudlové označují jako žroutbuky. Od obyčejného hepčítače je poznáme na první pohled – deformace jejich těla je patrná již z dálky.

Kromě pohlavního rozmnožování máme ale i rozmnožování nepohlavní – známější spíše pod jednoslovným názvem řízkování. Princip spočívá v tom, že se hepčítači utrhne nějaká jeho část – například tzv. myš (více o ní se dozvíte níže). Starému hepčítači doroste myš nová a staré myši doroste nový hepčítač.

Proč to ale všechno povídám? Snažím se poukázat na fakt, že odpovědět na otázku madam te Tiby (Kolik má počítač na světě bratia a sester – fakt, že hepčítač na světě sám není, jsem již dokázal) není vůbec jednoduché. Výsledky sčítání hepčítačů z roku 2007 však jasně říkají, že k 1. 3. 2007 se po celém univerzu nacházelo 358 692 145 693 425, 0000065231 hepčítačů (oněch šest milionů prý tvoří čtyři myši ve stádiu dorůstání, 154 nefunkčních harddisků a jedna klávesnice, na níž chybí písmenka H O G W A R T a S. Kam se tato písmenka poděla a kdo je z jakého důvodu odcizil, to je dodnes záhadou).

Pokud souhlasíme s faktem, že populace hepčítačů roste podle grafu exponenciální funkce s počátkem v bodě 1; 6. 7. 1956 (tento den byl objeven první hepčítač svého druhu na zeměkouli), dojdeme k závěru, že k dnešnímu dni má hepčítač 52 635 489 169 987 577 321 544, 7232461752 sourozenců.

Zmínil jsem se o tom, že součástí hepčítače je myš. Její funkci se mi prozatím vyzkoumat nepodařilo, místo toho mi však tato informace může posloužit k tomu, abych odpověděl na dotaz paní Amálky. Ptá se na to, jaký vztah má hepčítač k tvorům mňoukajícím a štěkajícím – já si to dovolím zobecnit na psy a kočky (snad se Riannon Evansová neurazí). Každé malé dítě ví, že myši se koček bojí... A nejinak je to s hepčítačem. Z psů již fobie není tak velká, ale kočku hepčítač vystát nemůže.

Paní Amálka však chtěla vědět i to, zda-li hepčítač umí štěkat a mňoukat. Zde se hodí poznamenat, že některým zdeformovaným druhům hepčítačů (o oněch deformacích jsem mluvil v předchozím odstavci) rostou ze zad takzvané heproduktory (omlouvám se za ty

odborné mudlovské výrazy, ale bez nich to zkrátka nejde). A pomocí těchto zařízení pak mohou ony deformované hepčítače vydávat zvuky téměř jakékoli – tedy i štěkat a mňoukat.

S myši souvisí (ačkoliv se to na první pohled možná nezná) i dotaz paní Angely. Ptá se na to, kolik má hepčítač na kontě. Gringottovi mi ovšem tuto soukromou informaci vydat odmítli, a proto jsem musel začít pátrat jiným směrem. Nakonec jsem se z jistého nejmenovaného zdroje dozvěděl (pracovnice Gringottovy banky řeknou za malý úplatek vše), že od hepčítačů nikdy nemůžeme čekat, že budou bohatší než jejich myši. A je logické, že taková myš od hepčítače se příliš nebude lišit od myši kostelní (která, jak jistě víte, je chudá jak kostelní myš).

Závěr tohoto povídání je tedy ten, že bych madam Angele doporučoval, aby mistra Slytherina k vodě nepouštěla a raději si ho držela hezky u břehu.

Když už jsem hovořil s pracovníci Gringottovy banky, byl by hřích se jí nezeptat na to, v jakém kurzu jsou v dnešní době přibližně hepčítače, abych tuto odpověď mohl přetlumočit i panu Midarovi. Dozvěděl jsem se, že je to velmi individuální – záleží prý mimo jiné i na tom, zda není hepčítač napaden nějakou záludnou chorobou – v poslední době prý navíc roste počet hepčítačů nakažených škrknami... A ty jsou naprosto bezcenné. A navíc - podle jejich slov dochází k nákaze vždy, když se hepčítač nalézá v zaškrkněném prostředí. Myslím, že není pochyb o tom, že hepčítač pana ředitele zaškrkněný je.

A podle slov pracovníce Gringottovy banky je levnější koupit nový hepčítač než se shánět po nějakém kvalitním odškrkňovači.

Když už jsme u těch škrken, je načase se pár slovy zmínit i o tom, jak ochránit hepčítač před jejich mocí, a zároveň tím odpovědět na dotaz pana profesora Ladarda. Nejlepší prevencí před škrknami je totiž bůček. Před podáváním je ale více než nutné jej vhodně upravit – ideální je nakrájet jej na tenké kulaté plátky, doprostřed každého z nich vyrazit menší, rovněž kulatý otvor. Takto upravenou krmi pak doporučuji zavádět do takzvané DRD mechaniky (více o ní se dozvíte níže). Zde ji hepčítač krouživým pohybem začne zpracovávat. Vznikající odstředivá síla pak uvolní z bůčku mastnotu, kterou kabelová soustava rozvede do celého těla.

Nepotřebné zbytky pak zůstanou tam, kam jsme je vložili, a je nutné je po čase opět vyjmout, aby nezačaly zahnívat. Pokud však vše provedeme správně, zůstane v DRD mechanice slabá vrstvička mastnoty, která se při výzkumech Ministerstva kouzel ukázala být velmi účinnou obranou proti škrknám. Mastnota z bůčku je totiž prozatím jedinou látkou, u níž je prokázáno, že se v ní škrkny rozpouští (u mastnoty z vlasů pana Ladarda musí být ještě provedeny podrobné vědecké výzkumy).

Mám-li porovnávat bůček s pohankou, je na místě zmínit i fakt, že na pohankových zrnech se škrkny cítí jako prasata v žitě. Nejenže se na hrubém povrchu pohankového prášku škrkny dobře drží, ale navíc v sobě pohanka obsahuje hormon škrknin, který zvyšuje jejich

rozmnožovací schopnost. A jako by toho nebylo málo – mnoho lékouzelníků uvádí, že nejčastějšími příčinami, proč navštěvují hepčítače Nemocnici u svatého Munga, je škrábání v DRD mechanice. A právě toto škrábání mají na svědomí přebytečná pohanková zrna.

Pokud tomu nevěříte, povšimněte si prosím zajímavého faktu – v době, kdy slečna Lisa Abottová – známá pohankomilka - večerí, škrkny hýbou celým hradem. Oproti tomu – když si pan Ladard – známý bůčkomil – dá k snídani nějaký ten plátek toho nejlépe propečeného bůčku, není o škrknách ani vidu, ani slechu.

Hepčítači ale imponuje i lahodná vůně a chuť bůčku, pomyslení na to, že dělá něco pro své zdraví, však jeho lásku k této krmi zvyšuje. Inu, hepčítač umí spojit příjemné s užitečným. Na druhé straně se mezi hepčítači nachází i vegetariáni, kteří bůček systematicky odmítají, a v případě vnucení odmítají pracovat. Tento trucovitý stav trvá vždy různou dobu, někdy se hepčítač umoudří druhý den, jindy to trvá týden... Jsou známé ale i případy, kdy hepčítač už nikdy znovu pracovat nezačal. Snad to nebude náš případ!

O potravě vhodné pro hepčítač jsem se již zmínil, nesmíme ale zapomenout na dostatečný pitný režim. Hepčítač preferuje drinky Red Bull, a to z jednoho prostého důvodu. Red Bull mu dává křídla – a po vypití již jedné plechovky je možné se na Hepčítači pěkně proletět. Odpověď na otázku madam Elle již tedy byla také vyřknuta. Pro úplnost ještě dodám, že na hepčítači se můžete proletět i v případě, že někdo v soubojovém klubu vyčaruje hurykán a hepčítač mu bude stát v cestě.

V předchozím textu jsem se zmínil o tom, že hepčítač do sebe vstřebává potravu pomocí DRD mechaniky. Nyní bych to rád rozvedl. Tato mechanika původně sloužila na potravu duševní, leč postupem času se zcela proměnila. Původní funkce – vstřebávat tudý aktuální informace ohledně hry Dračí Doupě (zkráceně DrD) - zcela zakrněla, jelikož s hepčítačem tuto hru nikdo nechtěl hrát. Hepčítač totiž, s rychlostí sobě vlastní dokázal veškeré situace, které ve hře nastanou, předpovědět dříve než pj, a proto soupeře porážel. Pokud se někde sešlo více hepčítačů, končila hra většinou hořkým pláčem „pídžeje“, že není schopen vymyslet nic originálního a že na všechny zvraty osudu jsou již hepčítače připraveny.

Hepčítač tedy DRD mechaniku přestal používat, a právě toto způsobilo její proměnu. V současné době tedy hepčítač DrD hrát neumí. Snad bude tato odpověď madam Tarí na její otázku stačit.

Fakt, že hepčítač na počátku své existence uměl hrát DrD, možná některé z Vás přiměl na myšlenku, že zemí jeho původu je NDR. Soudruzi z této země v tom jsou ale naprosto nevinně. Na spodní straně hepčítače si můžete povšimnout nápisu „Made in China“. Tento text nás možná pomalu navede k odpovědi na otázku pana Ségolase. Hepčítač totiž rodné nářečí zcela neopustil a jeho přízvuk je takový měkký.

Hepčítač sice obvykle nemluví (to je pochopitelné), ale ve chvíli, kdy na obloze vyjde půlnoční slunce (viz přednáška na Pragoconu od p. ředitele) se rozpovídá (a nemám teď na mysli

deformovaného jedince s heprodukty). Co slovo hepčítače, to perla, musím říci, že hepčítač mluví počeski moc heski, v nočním uboru mu to sluší a v paše to je taki dobri.

Jistou souvislost s jazyky má i otázka pana Aleatha, která mi však přijde věru osobní. Ale co bych na sebe nepráskl... Najn, ich mňauke francais.

Když už známe vyprávěcí schopnosti hepčítače, byl by hřích je neporovnat s vyprávěcími schopnostmi jezevce, přesně tak, jak to po nás vyžaduje pan Serge.

Nutno říci, že jezevcovu vyprávění rozumí jen někteří lidé – jen ti, kteří oplývají schopností mluvit jezevčím jazykem. Tato schopnost je velmi vzácná (dokonce vzácnější než schopnost mluvit jazykem hadím) a v současné době je jedinou osobou na škole, která by jezevcovu vyprávění mohla porozumět, madam Letitia.

Z hlediska globálního je tedy lepším vypravěčem hepčítač, jelikož jemu rozumí každý. Věřím ale tomu, že mravoučné historky jezevce vyznívající vždy ve smyslu oslavy poctivosti, mají také něco do sebe. Alespoň pro ty, kteří jim rozumí.

V porovnávání s kolejními zvířaty bych rád pokračoval – další na řadě je pan Carwin s orlem, jako porovnávací kritérium byla určena chytrost.

Zde bych rád uvedl, že toto porovnání je opravdu více než individuální. Pochopitelně záleží na IQ kačera uvnitř počítače – tato chytrost (s níž jde ruku v ruce i rychlost třídít data) se však téměř vždy promítne na ceně hepčítače, a proto můžeme výsledky docela dobře zobecnit.

Průměrnému orlovi se vyrovná pouze kačer geniální (myslím tím kačeří genialitu v rámci řádu gumovrubozobí – pro představu – po převodu do lidských IQ testů nám vychází úspěšnost asi 110%). Obecně je tedy možno říci, že hepčítače, dražší než 128 G můžeme označit nálepkou „chytřejší než orel“.

Abychom měli odpovědi pro kolejní ředitele kompletní, odpovím ještě na dotaz pana Nekra. Ten se shání po jednom z brigádníků madam Rosmerty, který až do nedávné doby plnil prázdné pŭllitry chutným mokem zlatavé barvy. Bohužel, mám pro něj špatné zprávy. Ukázalo se, že onen brigádník byl duševně chorý a že jej Rosmerta přibližně po dvou týdnech propustila.

Pan Nekro chce dále vědět, jestli umí onen chlapec syčet lépe než had. Nebo snad jestli umí hepčítač syčet lépe než had? Nu, vlastně to mohu prošetřit oboje naráz. Vše totiž záleží na takzvaném koeficientu syčivosti. Pro hada tato veličina nabývá hodnoty přibližně 142,8 sykavek/ minutu, pro duševně chorého bývalého brigádníka pak hodnoty 24,6 sykavek/ minutu. Klidný gumový kačer nemůže se svým „gagaga“ a „písk písk písk“ naměřit více jak 0 sykavek za minutu, ovšem rozčilený gumový kačer vydávající syčivé zvuky již hada s hodnotou syčivého koeficientu 136,0 sykavek/ minutu dotahuje.

V žádném případě se ale nedá říci, že by hepčítač syčel lépe než kolejní zvíře Zmijozelu.

Nyní bych na chvíli opustil povídání o hepčítači a šel sledovat osudy onoho ubohého chlapce. Poté, co dostal od madam Rosmerty padáka, se mu podařilo najít práci v jednom uzenářství na Příčné ulici. Bohužel ale naprosto selhal při vykonávání své práce – pan Ladard si od něj objednal pořádný kus té nejtučnější šunky, kterou uzenářství nabízí, a onen hoch, na něhož nejspíš tolik zapůsobila tréma, aby něco nezkazil, doručil toto zboží přímo panu řediteli! Naštěstí se o tomto omylu příliš nemluvilo – přeci jen v porovnání s hepčítačem nemá šunka šanci. Panu Abaddonovi ale asi toto masíčko bude ležet v hlavě ještě nějaký ten pátek.

Po této ostudě a následnému vyhazovu z uzenářství si chlapec položil otázku, zda být či nebýt. To, že stejnou otázku ve stejné chvíli položila i madam Sairalindě, je však jen pouhá shoda náhod. Jelikož jsem odpověď neznal, musel jsem se jít poradit s hepčítačem. Naštěstí (opět pouhou shodou náhod) však měl hepčítač tuto odpověď nastavenou jako spořič, takže jsem si ji mohl bez problémů přečíst:

„Jsoucno a nejsoucno je relativní, podstata každé existence je právě v souboji těchto nikdy nekončících protikladů a jenom pokud se s nimi vyrovná, je schopná přijmout nutnou otázku božskosti a všejsoucna, která ji dovede k vytouženému cíli poznání a spasení. Neboť právě to je ono, co je a není a co dává příklad veškerému existenčnu a neexistenčnu. Je to všude a zároveň to není nikde, je to a není to.“

Hepčítač 2.00.35, známý filosof

Jsem si téměř jist, že přesně toto chtěl jak onen chlapec, tak i madam Sairalindě slyšet.

Tohoto spořiče obrazovky si však všimnul i pan Amon, který si ji zřejmě vyložil tak trochu po svém. Začal se obávat toho, aby hepčítač neovlivnil v otázce víry veškeré obyvatelstvo našeho hradu. Proto se všechny snažil přesvědčit, že by mu měli dovolit, aby je od tohoto nebezpečí uchránil a dovolili mu zbavit se hepčítače. Zde si dovolím odpovědět otázkou – jak nebezpečné je panu Amonovi odporovat?

Madam Silvia zase došla k názoru, že žádný pozemšťan by nikdy nedal na takto zapeklitou otázku jednoznačnou, a co hůř – správnou, odpověď, a tvrdí, že je hepčítač mimozemského původu. Bohužel, v tomto případě s ní nemohu souhlasit; o tom, že náš hepčítač pochází z Číny (která, pokud se nemýlím, stále ještě náleží k naší planetě), jsem již mluvil.

Na obhajobu madam Honorové bych ale rád uvedl, že si tento stroj mohla splést s velmi podobným odčítačem, jenž se dal v době cestování naší školy koutkem oka spatřit v létajícím talíři, s nímž si Budgetovi přiletěli pro svoji dceru Ewelinu.

Oproti tomu madam Anseiole velmi zaimponovala schopnost hepčítače odpovídat i na ty nejzapeklitější otázky. Zároveň ale trochu na tyto schopnosti žárlí – zjistila, že není jediná v našem univerzu, kdo snědl veškerou moudrost světa. Tak snadno se ovšem nevzdá – rozhodla se, že si hepčítač namaže na chleba a pozřením tohoto pokrmu do sebe všechnu světa moudrost vpraví. Není si však jistá tím, jestli je toto možné. Uklidním ji – možné to je. Zároveň si ale myslím, že je na místě, abych ji upozornil na to, že hepčítač nesmí před požitím tepelně upravit, jelikož by tím způsobila únik veškeré inteligence do vzduchu.

Pro konzumaci bych jí doporučil lahodnou pomazánku s kačeří příchutí, jejíž přesný recept si jistě sama vyhledá na straně 178 v publikaci Nejlepší nápady našich dcer a vnuček.

Madam Arengil chce oproti tomu využít hepčítač jako nástroj pokrmu připravující – chce si na něm usmažit vajíčko a zajímá ji teplota, při níž je toto možné. Nu, není nic snazšího než nahlédnout do brožury „Kulinářské parametry hepčítačů“ a potřebné údaje vyhledat:

Pokud by si madam Arengil chtěla usmažit slepičí vajíčko, potřebuje dosáhnout teploty kuchtíka 36,9 stupňů Celsia, teploty hepčítače 59, 7 stupňů Celsia a teploty okolního vzduchu 45,1 stupňů Celsia ve stínu. Pro pštrosí vejce je třeba teplot dvojnásobných.

Soví vejce snad madam Arengil smažit nebude, jinak by ji mohlo stíhat Ministerstvo kouzel za porušení zákona 28/1999 §256 o ochraně sov.

Vejce gumové kachničky lze oproti tomu usmažit až při teplotě 0 kelvinů.

Tak to bychom měli... Minulost i přítomnost hepčítače je snad dostatečně objasněna, nyní je ještě nutné zmínit se pár slovy o jeho budoucnosti, aby si přišel na své i pan David.

Tak tedy... V nejbližší budoucnosti může hepčítač očekávat nabídku k sňatku od tajné ctitelky. V důsledku nepříznivého aspektu Merkuru s Venuší však ona ctitelka od nabídky odstoupí ve chvíli, kdy se dozví o jeho špatném zdravotním stavu, který má na svědomí Saturn.

Náhlý obrat k lepšímu však nastane ve chvíli, kdy Slunce vstoupí do znamení Myši. Je možné, že se hepčítač dočká odškrknění. Tento rok s sebou ale přináší i velké změny, bohužel nejsem ve čtení horoskopů natolik zběhlý, abych mohl být jen odhadnout, v jaké oblasti života se tyto změny uskuteční.

Na přelomu roku 2012 a 2013 však dojde k hotové tragedii. Opozice mezi Jupiterem a Neptunem bude mít na svědomí to, že na hepčítač bude nešťastnou náhodou vylita lahvička doušku živé smrti. Dle mých výpočtů se můžeme připravit na spánek dlouhý až tři roky.

Bohužel, hepčítač se z něj pravděpodobně neprobere, jelikož v září roku 2014 jej ve spánku zastihne vražedná kletba (Mars bude ten večer neobvykle jasný). Na druhou stranu můžeme být ale rádi, že za tento přístroj stihne pan ředitel včas uskočit. Vražedná kletba ale zničí jak

hepčítač, tak i kačera uvnitř. Zde můj horoskop končí, posmrtný život gumového kačera nechávám jen na vaší fantazii.

Na úplný závěr jsem si nechal pohádku, kterou chtěl slyšet pan Kris, a to z jednoho prostého důvodu – abych vás neuspal svým poutavým vyprávěním již dříve. Nyní se pohodlně usadte a naklepte si polštáře, začínáme...

Jak šel hepčítač do lesa

Žil byl jednou jeden mladý hepčítač, který si lakoval hepčítka na klávesnici červeným lakem, a proto mu říkali Červené hepčítko. Zpočátku se mu tato přezdívka sice nelíbila, ale postupem času ji přijal za svou a byl na ni hrdý.

Jednoho dne mu jeho otec řekl: „Náš dědeček, co bydlí v lese, je těžce nemocný. Zadrhává se mu myš a nefunguje mu mezerník. Tu máš nějakou medicínu, dones mu ji tam. Nescházej z cesty, nikde se nezastavuj a hned se zase vrať, ať se ti něco nestane.“

Červené hepčítko od něj přebralo lahvičku s lihovou tinkturou na vyčištění a vydalo se na cestu. Sluníčko hezky svítilo, na obloze nebyl ani mráček a les vypadal jak z obrázkové knížky. Hepčítko bylo nadšené, pěkně si poskakovalo po rozpálené cestičce a prozpěvovalo si veselou písničku. Přesto však, čím se dostávalo hlouběji do lesa, tím bylo méně a méně bezstarostné a v polovině cesty už jeho smích docela umlkl a nahradilo ho spíše polohlasné reptání, jak je to ještě daleko a proč musí to zatracené sluníčko tak pražit.

Protože bylo skutečně velké horko, až z toho bylo Hepčítku na resetování, rozhodlo se po chvíli, že sejde přímo do lesa, kde si odpočine ve stínu stromů. Sedlo si do mechu a zhluboka oddychovalo, když vtom se k němu připlížil vlkodlak a promluvil na něj.

„Copak tu děláš, Červené hepčítko?“

Hepčítko se příšerně leklo, dokonce tak, že málem dostalo zástavu procesoru, ale přesto se zmožilo k odpovědi: „Já jsem se tu jen tak zastavilo... Jdu navštívit svého dědečka, co bydlí támhle za lesem, je totiž vážně nemocný a potřebuje medicínu, co mu nesu tady v lahvičce.“

„Tak to by ses nemělo příliš zastavovat.“ odpověděl vlkodlak.

„Taky ne, vždyť už za chvíli budu zase v cestě pokračovat!“ odpovědělo Červené hepčítko.

Vlkodlak se na něj podíval, vycenil zuby a odběhl do hustého lesa. Použil jednu z osvědčených zkratk a ke starému hepčítači dorazil podstatně dříve než Hepčítko. Ani se nenamáhal zaklepat, jen rozrazil dveře od jeho domku a celého dědečka na jedno spolknutí sežral. Pak si vlezl do jeho pohodlné postele a čekal na návštěvu.

Netrvalo to ani tak dlouho, když se ozvalo zaklepání: „Dědečku, jsi tam?“

„Ale to víš, že jsem, jen pojď dál, ty můj hochu.“ odpověděl chraplavým hlasem vlkodlak.

Hepčítka tedy vešlo dovnitř, podivilo se však tomu, co vidělo.

„Ale dědečku,“ zeptalo se, „proč máte tak špičaté heproduktory?“

„To abych tě lépe slyšel.“

„A dědečku... Proč máte tak divnou myš?“

„To abych tě mohl lépe obejmout.“

„Ale dědečku,“ nedalo se Hepčítka, „proč nejste v úsporném režimu, když tu tak odpočíváte?“

„To abych tě mohl lépe sežrat!“ vykřikl vlkodlak, vrhnul se na Hepčítka a celé ho sežral.

Náhodou však šel kolem myslivec a mezerou mezi okenicemi viděl, jak vlkodlak požírá poslední kabely Hepčítka. Vešel tedy dovnitř a vlkodlaka zastřelil. Poté mu rozpáral břicho, z něhož vylezli dědeček i Hepčítka, oba živí a zdraví. Pak už jen zbývalo zakopat někde mrtvé tělo vlkodlaka, aby nezačalo zahnívat dědečkovi v posteli.

Ale ouha – když myslivec kopal hrob pro vlkodlaka, narazil na mrtvého psa, kterého tam někdo musel zakopat již před dávným časem. Tak tam to bylo, pane Johne, vedle chaloupky starého nemocného dědečka hepčítače.

Myslivec se ale ničeho nezalekl, vykopal díru o kus dál a vlkodlaka do ní pohřbil. Hepčítka se potom vrátilo ke svému otci, kde oba žili dlouho šťastně, až do doby, kdy se jim přepálil harddisk.

Promiňte, že Vás ještě budím, ale chtěl bych se s Vámi rozloučit.

Nashledanou!

6. úkol

Sepsat muzikál o daném počtu písní, jehož děj bude propagovat naši školu.

Vážená poroto, k muzikálu, jehož libreto předkládám níže, byl dokonce natočen i trailer. Bohužel, nezachovala se nám k němu hudba, přesto se na něj ale můžete podívat: <http://www.youtube.com/watch?v=7x70Jate7j0>

Kromě tohoto traileru existuje ještě jedna natočená scéna – tentokrát i se zvukem. Jedná se o scénu č. 2 a prohlédnout si ji můžete zde:

<http://www.youtube.com/watch?v=Z9MP6XI8MK0>

(v této scéně byla parafrázována část tohoto dílka: <http://www.youtube.com/watch?v=Tx1XIm6q4r4>)

V hlavních rolích se v naší verzi představili:

Angela Grey-Slytherin – zasloužilá umělkyně paní Orionisová

Silvia Honorová – Mintaka Orionis

John Werewolf – neznámý sedmibojář :))

Nimrandir Elénére – Betelgeuse Orionis

Pro jistotu dodám, že účast dalších osob mi byla povolena hlavním organizátorem soutěže Johnem Werewolfem; pochopitelně se jednalo jen o spolupráci při natáčení této scény. Zbytek vypracování úkolu už však pochází jen a jen ode mě.

Ale nyní už k věci:

Seznam písní:

Copak pro mě máte? (scéna č. 10 – 1. část)

Lament pana ředitele (scéna č. 1)

Marná snaha (scéna č. 10 – 2. část)

Nashledanou, madam Honorová! (scéna č. 7)

Nástup školní rady (scéna č. 2)

Naše Hogwarts (scéna č. 10)

Odměna pro nejlepšího (scéna č. 3)

Rozloučení (scéna č. 4)

Sbohem, konkurenční školo (scéna č. 8)

Srdečné díky madam Leti (scéna č. 6)

Trest a vina (scéna č. 9)

Žádost madam Tarí (scéna č. 5)

Seznam postav:

Nimrandir Elenére (a jeho kachnička) – ředitel

Hogwarts <http://img352.imageshack.us/img352/7326/1002532do1.jpg>

John Werewolf – člen školní

rady <http://img352.imageshack.us/img352/7601/1002521ge5.jpg>

Letitia te Tiba – bývalá kolejní ředitelka Mrzimoru, členka školní rady <http://img352.imageshack.us/img352/660/1002513vq7.jpg>
Tari Tinuviel – bývalá kolejní ředitelka Nebelvíru, členka školní rady <http://img352.imageshack.us/img352/2375/1002510tt2.jpg>
Silvia Honorová – supervizorka soutěží, členka školní rady <http://img352.imageshack.us/img352/7509/1002526vs8.jpg>
Angela Grey-Slytherin – inspektorka výuky, členka školní rady <http://img352.imageshack.us/img352/742/1002518oq9.jpg>
Jana Nováková – ředitelka čarodějné školy ze střední Evropy <http://img352.imageshack.us/img352/1674/1002560sl7.jpg>
Pařát – ředitel Institutu obří magie <http://img352.imageshack.us/img352/6894/1002593od9.jpg>
Véronique Saline – ředitelka Krásnohůlek <http://img352.imageshack.us/img352/3741/1002448sn1.jpg>
Michael Y. Lobber – ředitel HOCZ <http://img384.imageshack.us/img384/5691/img1413ms2.jpg>
Naděžda a Alexandr Trubačovičovi – ředitelka a zástupce ředitelky Kruvalu <http://img352.imageshack.us/img352/1070/1002553zp9.jpg>

1. scéna, ředitelna

Nimrandir pochoduje kolem dokola ve své pracovně.

Nimrandir Elénére:

Na naší škole nic extra se neděje,
vše se již zaběhlo ve staré koleje.
Vše tu sice běží, jak by asi mělo,
i tak by to stejně něco přidat chtělo.
Komu ale toto na starost dát smím?
Když se ničí kouzla nerovnají mým...

Ozve se kachnička zavřená v šuplíku.

Kachnička:

Že jsem v dobré náladě,
poradím ti, Nime,
nech to na školní radě,
jak zvládnou to, zříme.

Nimrandir Elénére:

Zas pravdu máš, má milá kachničko,
jen upravím tvůj nápad maličko.
Aby měli radní trochu motivaci,
slíbím já jim odměnu za nejlepší práci...

2. scéna, chodba před sálem školní rady

Na chodbě se postupně potkávají členové rady.

Angela Grey-Slytherin: Grey, Grey, Angela Grey. Grey, Grey, Angela Grey...

Silvia Honorová: Silvia! Silvia!...

John Werewolf: John, John, John Werewolf. John, John, John Werewolf...

Nimrandir Elénére: Nimrandir, Nimrandir, Nimrandir... Vážení přátelé, proč se tu tísníte na chodbě a nejdete dovnitř?

3. scéna, sál školní rady

Nimrandir Elénére, John Werewolf, Silvia Honorová a Angela Grey Slytherin vchází do zasedací síně školní rady, vevnitř již na svých místech čekají Letitia te Tiba a Tarí Tinuviel. Nimrandir Elénére si sedá do čela a zahajuje schůzi.

Nimrandir Elénére:

Zahajuji mimořádnou schůzi školní rady.

Přítomni Elénére, Werewolf, te Tiba, Grey-Slytherin, Honorová, Tinuviel.

Nepřítomni Gravedigger, Renine.

Gravedigger omluven, důvod nepřítomnosti – poznávací zájezd do Kostnice.

Renine omluven, důvod nepřítomnosti – dračí spalničky.

Přátelé mí drazí, úkol pro Vás mám,
není vůbec lehký, to Vám povídám.
Ve zkratce jde o to zpestřit nějak hrad,
věřím, že to dokážete do sedmi dní snad.

Rozjed'te se po školách, rozjed'te se v dále,
potom mi tu předvedete, co jste vykoumali.
Beru téměř všechno, co nám zlepší školu,
nechci ale, abyste cestovali spolu.

Každý jed'te jinam, ať je novot více,
už se na ně těší celé Bradavice.
Já odměnu pro toho nejlepšího mám,
kdo se nejlíp osvědčí, tomu vejce dám.

Vejce ptáka fénixe, ptáka z mnoha bájí,
většinou jen bujné sny o něm se vám zdají.
Realitou tyto bludy pro někoho budou,
pro toho, kdo poradí mi, jak zatočit s nudou.

4. scéna, louka před Bradavickým hradem

Nimrandir s kachničkou přišli vyprovodit ostatní členy školní rady, kteří se vydávají na cestu. Silvia, Tarí a Letitia se na místa určení přemísťují, John letí na koštěti a Angela na létajícím koberci.

Nimrandir Elénére:

Nuž, přátelé, řekněte,
kam na cestu jedete.

Tarí Tinuviel:
Věřte mi to, že jedu,
až do Evropy středu.

Letitia te Tiba:
To nic není, v plánu mám,
že se k obrům podívám.

Silvia Honorová:
Do Krásnohůlek mířím,
kéž atmosféru zviřím.

John Werewolf:
Já do HOCZ ženu,
snad bude to mít cenu.

Angela Grey-Slytherin:
A já zase pomalu
odlétám do Kruvalu.

Nimrandir Elénére:
Tak vám přeji dobrý let,
do sedmi dní ať jste zpět!

5. scéna, v pozadí neznámý hrad ve střední Evropě

Tarí Tinuviel se přemístila do střední Evropy, absolvovala exkurzi po tamější škole a nyní se loučí s ředitelkou Janou Novákovou

Tarí Tinuviel:
Vaše škola líbí se mi vskutku velice,
nejvíce mě ale zaujala tradice
připíjet si na zdraví pitím zvaným pivo,
vážně se mi líbí, jak je po něm živo.

Pokud tedy mohu něco po vás chtít,
toužím po tom recept na ten nápoj mít.
Je-li tady možnost, že mi vyhovíte,
budu velmi ráda, však to sama víte.

6. scéna, brána Institutu obří magie

Letitia te Tiba se loučí s ředitelem školy Pařátem.

Letitia te Tiba:
Děkuji vám, milý pane obře,
měla jsem se u vás vskutku dobře.
Nejvíce však děkuji za ten krásný dar,

kyje u nás v naší škole nepřijdou nazmar.

Zvlášť ne kyje k létání,
to novotou zavání,
Děkuji vám velice,
za celé Bradavice.

7. scéna, park v Krásnohůlkách

Ředitelka Krásnohůlek Véronique Saline vyprovází Silvii Honorovou.

Véronique Saline:
Au revoir, madam Honorrová!
Přijedte k nám ssase někdy snova!
Dárrek od nás byla mališkost,
uššijte jej doma dost a dost.
Jsou to uniforrmly přřímo z Pařříšše,
to je tady většší město nejblišše.
Jen hledte, ten šarm, ten lessk, ten střřih!
Navíc kouzla jsou ukrryta v nich.

8. scéna, brána HOCZ

John Werewolf se loučí s ředitelem školy Michaelem Y. Lobberem.

John Werewolf:
Takže nashledanou, pane řediteli,
už je vyřízeno, co jsme oba chtěli.
Rád bych za ta kouzla poděkoval
a za naši školu pozdravoval.

U nás kouzla nazmar nikdy nepřijdou,
studenti jich vždycky dobře užijou.
A to nejvíc v klubu soubojovém,
souboje jsou u nás zkrátka pojem.

9. scéna, před hradbami Kruvalské pevnosti

Angela Grey-Slytherin se loučí s ředitelským párem Naděždou a Alexandrem Trubačovičovými.

Angela Grey-Slytherin:
Děkuji za všechno, lidé drazí,
snad se tady madam neurazí,
když jí řeknu, že mě překvapuje,
že se tu na skřípce natahuje.

System trestů máte vážně skvělý,
to jsme o vás u nás nevěděli.

Budu se tu trochu inspirovat,
třeba začnem' také přitvrzovat.

10. scéna, sál školní rady

Pětice profesorů se vrátila se svými nápady do Bradavic. Přichází Nimrandir a nese fénixovo vejce.

Nimrandir Elénére:

Tak jste zpátky doma, kolegové milí,
tak už předvedte mi, co jste vytvořili!

Tarí Tinuviel:

Já přivezla recept na zlatavý mok,
nuž, dejte si každý aspoň jeden lok!

John Werewolf:

Tse, nějaké lektvary, to toho moc není!
Zato nová kouzla, ta každý ocení!

Letitia te Tiba:

A já zase přivezla něco pro pohyb,
tyhle létací kyje nemají žádných chyb!

Silvia Honorová:

A já abych náhodou nezůstala vzadu,
přivezla jsem z Francie uniforem sadu.

Angela Grey-Slytherin:

To já zase vážila sakramentskou cestu,
abych vám sem přivezla návrh nových trestů!

Nimrandir Elénére: Ach, mí drazí kolegové, naprosto jste předčili veškerá má očekávání. Vaše nápady jsou originální a hlavně různorodé. To však s sebou přináší i jedno úskalí. Vzhledem k rozmanitosti vašich návrhů nelze určit jeden nejlepší, a proto žádný jedinec nemůže dostat fénixovo vejce. Navrhuji, aby toto vejce zůstalo v sále rady, abychom všichni mohli sledovat jeho vývoj a zánik, aby nám připomínalo, že nový život se rodí právě z popela...

John Werewolf: Copak se mi to snad zdá, že má snaha byla zbytečná?

Letitia te Tiba: Nebýt já povaha holubičí, vztek okamžitý ve mně vzklíčí!

Silvia Honorová: Cožpak odměnu si nezasloužím, ač po ni celým srdcem toužím?

Angela chňapne po vejci

Angela Grey-Slytherin: A už ten poklad držím v ruce,
nastává pravá revoluce!

Však hádejte se, jak jen chcete,
leč mně to vejce nevyrvete!

Jen já jsem hodna u sebe ho mít,

Neboť můj nápad -

Tarí Tinuviel: -nenechala bys ho žít.
Dej sem to vejce, do rukou správných!
Ať v životě nepotká zlosynů žádných!

Nimrandir Elénére: Přestaňte se o to vejce prát,
Začínám se o ně bát!

John Werewolf: Moje je to vejce, pracky z něj hned dejte!
Silvia Honorová: Nedám vám ho nikdy, radši utíkejte!
Angela Grey-Slytherin: Kdo z ruky mi ho vyrve, se zlou se potáže!
Tarí Tinuviel: Na vychování fénixe nemáte dosti kuráže!
Letitia te Tiba: Chováte se k němu jako k smetí!
Nimrandir Elénére: Ne! Už k zemi letí...

Vejce vyklouzne Angele z rukou na zem a rozbije se. Ze skořápek se však vyklube obrovský rudý pták, který se otřepe, mávne křídly a zmizí. Členové školní rady ztuhnou a potom se začnou jeden přes druhého překotně omlouvat řediteli; na jejich tvářích je patrné zklamání, ale také prostý smutek.

Nimrandir Elénére: Nu, proč na vašich tvářích vidím tak nešťastné výrazy? Vždyť fénixovi se nic zlého nepříhodilo, odletěl někam, kde bude moci volně žít a růst, bylo by nesprávné držet ho zavřeného v kleci, kde by se nemohl dále rozvíjet.
Při svých cestách jste byli zaslepeni – nehledali jste něco, co by pomohlo škole, ale to, co by pomohlo vám – chtěli jste získat vejce, v němž se ukrývá nesmrtelný tvor, a přitom jste si nevšimli, že ta pravá nesmrtelnost se skrývá v celém našem hradě, a tudíž v každém z nás. Toto pouto se nikdy nezruší, nikdy, pokud budou existovat ti, kteří hradu budou dodávat své jedinečné kouzlo. A pokud na naší škole nepřevládne lhostejnost a zahleděnost do sebe. Tak jako fénix potřebuje ke svému životu oheň, potřebuje i hrad nějakou jiskru – a v tomto případě jsou onou jiskrou úsměvy nás všech – jeho obyvatel.
Dbejte tedy na to, aby ona jiskra nikdy nepohasla – vždyť právě to je hlavní náplň práce školní rady. A ne hádání se o nesmyslech nebo o tom, čí nápad je lepší

:Všichni

Věčné Hogwarts, co mají nesmrtelnou duši,
volají nás dovnitř, do své náruče,
srdce jejich radostí velkou buší,
když známý člověk na jejich vrata zatluče.

Hrad, domov náš odvěký,
co bude stát, než se kosti světa obrátí v prach,
v něm budeme žít navěky -
a vždy bude sloužit jako pevný bod v tmách.
I ty můžeš dát ruku k dílu

a tvořit s námi kouzlo kouzel všech.
Stačí mít chuť, lásku a sílu
a nosit úsměv na svých rtech

<http://img384.imageshack.us/img384/9329/1002537bn0.jpg>

Herci se uklánějí a diváci tleskají.

7. úkol

Formou oběžníku zpracovat informace o turnaji ve Tchoříčkách.

Vážená poroto, na oběžník se můžete podívat zde:

<http://www.sedmiboj.mysteria.cz>

Pokud by Vám odkazy pod obrázky nefungovaly, jednotlivé stránky jsou k nahlédnutí i zde:

Hlavní stránka: <http://img79.imageshack.us/img79/9417/hotovoqb8.gif>

Mapa: <http://img135.imageshack.us/img135/4355/mapakc9.jpg>

Pravidla: <http://img181.imageshack.us/img181/1668/pravidlayq2.jpg>

Harmonogram: <http://img135.imageshack.us/img135/5701/harmonogramaf0.jpg>

Průběh: <http://img180.imageshack.us/img180/6828/prubehqn7.jpg>

Skupina A: <http://img73.imageshack.us/img73/7668/celekth3.jpg>

Skupina B: <http://img73.imageshack.us/img73/3197/celek2xj7.jpg>

Výsledky skupin: <http://img380.imageshack.us/img380/1372/vysledkyskupinun7.jpg>

Statistika: <http://img135.imageshack.us/img135/3333/statistikast0.jpg>

Závěr: <http://img180.imageshack.us/img180/5053/zaverlh5.jpg>